

KAI MEYER

STRÁNKY
SVĚTA

NOČNÍ ZEMĚ

Stránky světa

Noční země

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kai Meyer

Stránky světa: Noční země – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

KAI MEYER

STRÁNKY

SVĚTA

NOČNÍ ZEMĚ

COO
BOO

Přeložila Kristýna Wanková

Originally published as „Die Seiten der Welt – Nachtland“ © S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2015

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

Translation © Kristýna Wanková, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7544-396-0

ISBN e-knihy 978-80-7544-454-7 (1. zveřejnění, 2017)

PRVNÍ ČÁST
ALEXANDRIJSKÝ PLAMEN

Už týdný voněla Furia po knihách. Byla na nejlepší cestě stát se prvotřídní bibliomantkou.

Z její pihovaté kůže sálala vůně papíru a knihařského lepidla, z dlouhých blondatých vlasů aroma tiskařské černě. Milovala tu vůni už od dob, kdy byla ještě malá a vyrůstala v salonech a sálech plných knih. Člověk by si mohl myslet, že do sebe nasála pach svého okolí. Namísto toho ale vycházel z jejího těla, jako by se sama stala knihou.

Cítila ho dokonce i teď venku.

Seděla na nízké zídce kolem rovné střechy, vysoko nad úzkými uličkami Libropolisu. Do šedého nebe nad městem ztracených knihkupectví stoupal nespočet sloupců kouře, které vypadaly jako popínavé rostliny zakořeněné v cihlových komínech domů. Před Furií zela třípatrová propast. Dole se na černém trhu ghetta tlačili exlibri ze všech možných knih.

„Určitě to zvládneš?“ zeptala se Isis Nimmernis. Bývalá agentka Adamiťské akademie klečela vedle Furie a nakukovala do uličky pod sebou.

„Summerbelle mě vycvičila dobře.“

„Summerbelle,“ řekla Isis pohrdavě, „je možná nadaná bibliomantka, ale tohle bude nejspíš horší než všechno, co kdy u Bratrů Bardů zažila.“

„Ona tvrdí něco jiného.“

„To se jenom chlubí.“

Furia se na ni úkosem podívala. „Vážně, já to zvládnou.“

Isis pozvedla koutek úst do úsměvu, ale její tvář působila stejně vyčerpaně jako všechny její pohyby v posledních hodinách. Kolem očí

měla nové vrásky: jednu za každý z těch šesti měsíců, které uplynuly od jejího boje s Okouzlující. Světlé vlasy měla svázané do pevného ohonu, chloupky na předloktí téměř průsvitné. Byla to hezká žena kolem pětatřicítky, ale kvůli tvrdému výrazu ve tváři vypadala starší, obzvláště po tom, co změnila strany a přidala se k odboji proti Akademii.

I teď měla v očích obavy. Myšlenky očividně upírala k tomu, co se děje dole v uličce. Nebo spíš k tomu, co se tam *neděje*.

„Už to přece dávno muselo začít,“ zamumlala. „Finnian to propásl.“

„Nemůže dělat nic, dokud se švábi nevylíhnou,“ namítla Furia a sraštila čelo. Měla pocit, že musí Finniana bránit po tom všem, co na sebe během posledních tří měsíců vzal.

Blatta librorum, odporný šváb knižní, byl nenažraným příbuzným knižního mola *plodia librorum*. Bůh chraň knihovnu, kterou si vybral k snědku. Před několika týdny rozmístil Finnian tisíce vajíček po komplexu budov na protější straně ulice. Dnes byl den, kdy se mají švábi vylíhnout. Jednodenní životní cyklus maličkých škůdců bylo možné propočítat na minutu přesně, když člověk znal okamžik, kdy byla vajíčka nakladena. V tomhle ohledu se Furia s Finnianem museli spolehnout na slovo toho lačného malého mužíka, který choval šváby knižní v jednom z hlubších refugií. Na nic se jich nevyptával, jenom shrábl tučnou odměnu a zmizel ve skrumáži tržiště, na kterém celá transakce proběhla.

Jestli jim dal správné informace, měl se *blatta librorum* vylíhnout už před devíti minutami. Všechno bylo připravené a každý na svém místě, aby mohli nastalý chaos využít. Jenže chaos jaksi nevypukl.

Isis nedala jediným pohybem najevo, jestli má o misi nějaké pochyby. Možná proto, že šance na úspěch byly mizivé od začátku. Furia věděla stejně dobře jako ona, že to celé může skončit špatně dřív, než to vůbec začne. To jim bylo celou dobu jasné všem, Furií a Isis, stejně jako Cat a Summerbelle. A samozřejmě také Finnianovi, který podstupoval největší riziko.

Nad hemžením v ulicích ghetta se vznášel rámus. Bezpočet hlasů se mísil s dupotem kroků po dlažbě, boucháním dveří a oken, cinkáním

zvonků na kolech a klapotem koňských podkov. V ghettu pro exlibri jezdilo jen málo motorových vozů, sem tam nějaký moped, ještě vzácněji dodávka. Když už se přeplněnými uličkami někdy nějaké vozidlo prodíralo, byl to skútr *Piaggio* na třech kolech, který byl malý tak akorát, aby se v úzkých průrvách nezasekl.

V ulici pod místem, z kterého Furia a Isis vyhlížely, bránili čilí obchodníci neúprosně svá stanoviště. Na černém trhu bylo k mání všechno, co jinak našlo cestu do ghetta jen zřídka. Spousta exlibri dychtila utratit svůj skromný měsíční plat za parfémy a kosmetiku, šperky a cigarety. Největší tlačeničky se tvořila u prodejců starých videokazet s filmovým zpracováním literárních předloh. Exlibri milovali filmy, které vycházely z románů, z nichž sami kdysi vypadli. Nic je nepobavilo tolik, jako když nějaký herec ztvárňoval někoho, koho znali. A protože digitální média v refugiích nefungovala – nebyly tu ani počítače, ani paměťové disky –, vypomáhali si tady staříčkými velkými rourovitými televizemi a mechanickými videorekordéry první generace. Když někdo vlastnil oboje, shlukovala se kolem obrazovky celá sousedství a za zvučného smíchu sledovala nekonečně fádňící knižní adaptace.

Isis netrpělivě pohlédla na svoje náramkové hodinky, potom vzhůru k zamračenému nebi. „To není dobré.“ Švábi knižní se líhli jen za deního světla, jenže teď už bylo nebezpečně ponuro.

Zakryly se tmavými plášti s kapucí, aby se chránily před pohledy ze vzduchu. Na druhé straně ulice se tyčil spletitý komplex budov. Přístavky bujely do všech směrů: pevné cihlové krychle, dřevěné kůlničky na střeších, dokonce i věže se střílnami. Marduk, nejnebezpečnější šéf podsvětí v ghettu, udělal z celého bloku pevnost a potom se zmocnil ještě i druhé a třetí ulice. Za zdmi ghetta by bylo nemyslitelné ničít malebnou architekturu Libropolisu novostavbami – celé město se podobalo anglické vesnici plné arkýřů a oken s příčkami –, ale o to se Marduk nestaral. Dlouhé úseky zadních bloků nechal strhnout a postavil haly z červených cihel, přímo uprostřed své říše. Furia odsud viděla jen jejich střechy, jednu za druhou, seřazené za sebe jako obrovské

kontejnerové lodě v přístavu. A právě tam se nacházel jejich cíl, v poslední ze tří velkých hal. Jediná cesta vedla napříč Mardukovou hlavní základnou.

„Vyndej si už dušeknihu,“ řekla Isis.

Furia strčila ruku do jedné z kapes svých kalhot a nahmatala zobáknihu. Cítila, že se třese. „Co se děje?“ zeptala se tiše, když ji vytahovala zpod kabátu.

Zobák, který na chobotovitém krku jindy všetečně vykukoval z kožené vazby, byl zatažený. Z pomuchlaných kožovitých záhybů, smrsklých dohromady jako na tahací harmonice, vyčnívala jen žlutá špička. Člověk by ji mohl považovat za podivný knižní šperk nebo za přetočený tyčový věšák na ručníky, aniž by ho kdy napadlo, že malý červený svazek žije vlastním životem.

Kniha se znovu zachvěla, nevydala ale ani hlásku.

„To bude kvůli Mardukovi,“ odtušila Isis. „Často pořádá zobáknižní zápasy, aby udržel svoje lidi v dobré náladě. Celodenní turnaje, při kterých se rozškubou stovky knih.“ Krátce se na Furiinu dušeknihu podívala. „Už jsi o něm slyšela, že jo?“

Zobák sebou trhl nahoru a dolů v náznaku příkývnutí.

„Ajaj,“ řekla Furia soucitně. Pohládila svou dušeknihu a chtěla ji opatrně otevřít, ale stránky se od sebe neoddělily, kniha byla jako slepená. „Co to vyvádíš? Jsem tu přece s tebou.“ Aby Furia uvolnila svou bibliomantskou sílu, musela rozštěpit srdce stránky a to bylo možné jen tehdy, když otevřela svou dušeknihu.

„... niky...“ zaskřehotala kniha.

„Potřebuju tvou pomoc,“ řekla Furia lichotivě. „Bez tebe jsem ztracená.“

„Si... má... niky...“

„Cože?“

„Asi... mám... záchvat paniky!“

Isis sledovala křečovitě sevřenou knihu s úsměvem. „To vypadá na problém se svěřačem.“

Zobák se natáhl na šíři prstu dopředu. I když neměl oči, podařilo se mu tvářit se vyčítavě. „Můj druh má citlivou povahu,“ naříkal. „Naše bytí je slzavým údolím, trnitou cestou strádání. Právě ty bys měla citům knihy rozumět dobře, Isis Nimmernis!“

Ta jen zabručela něco, čemu Furia nerozuměla, a opět se soustředila na protější stranu ulice.

Knihy na chvíli nedávala pozor a Furia využila příhodného okamžiku. Prudce ji otevřela. Zobák přitom spadl na střešní tašky.

„Copak jsem to neříkala?“ zvolala kniha vzlykavě, jako by jí na bedrech spočívala všechna tíha světa. Život a doba Abela Humble Uxbridgeho bylo na ní napsáno, ale jednalo se jen o maskování. Zobáknihu nestvořili proto, aby se v ní četlo. Byla houževnatým malým bojovníkem, čímž pro sebe na zadních dvorcích Libropolisu rozhodla nejeden zobákníží zápas. Po kariéře v aréně jí zůstala spousta jizev a několik uvolněných stránek, až se pak Furií odhalila jako její dušekniha. Od té doby ji měla Furia ve dne v noci po ruce. Pokaždé, když ji Summerbelle trénovala, jí kniha dobře sloužila.

„Vidíš je?“ zeptala se Furia, zatímco listovala zobáknihou, aby uvolnila ztuhlé stránky.

Isis natáhla krk a podívala se za roh Mardukovy pevnosti. Někde tam vpředu se nacházel hlavní vchod a těsně v jeho blízkosti zaujaly svoje pozice Cat a Summerbelle. I ony čekaly na to, až to konečně začne.

„Nic.“

Furia nakrčila nos nad zápachem, který stoupal z uličky. Postupně přebil dokonce i vůni knih z její pokožky. „Takhle jsem si to teda nepředstavovala, když jsem snila o tom, že na vlastní kůži zažiju všechna ta dobrodružství z knížek.“ V pohodlí čtecího křesla bylo okrádání obchodníků s Fantasticem Fantasticellim a plavba na ostrov pokladů s Jimem Hawkinsem něco docela jiného, než když tu teď seděla uprostřed špíny.

Před dvěma měsíci jí bylo šestnáct. Dřív o narozeninách našla vždycky na stole k snídani velkolepý perníkový dort od Pauliny. Jenže kuchařka už nebyla naživu, a tak letos dostala Furia jiné dárky: od Cat

levandulové mýdlo z obchodu ve Winchcombe (od té doby, co se Cat myla pravidelně, jí připadalo, že to jistě potřebují i ostatní); od Isis kapsní nůž („Třicet dva funkcí! Zaručeně nerezový!“); a od svého malého brášky Pipa předposlední perníček, který pro ni šest měsíců schoval pod matrací.

Zatímco zobákníha ještě remcala, zeptala se Isis: „Kdo vlastně krmí Samsu, když jsi pryč?“

„Pip. Dělá to už dost dlouho.“

Isis pochybovačně zvedla obočí. „Ty ho necháváš samotného s tím trudnomyslným broukem?“

„Je mu jedenáct. Poradí si.“

Isis otevřela pusu, ale ve stejném okamžiku odpověď zapomněla. Na protější straně ulice zazněl výkřik, následovaný mnoha dalšími. Rozčilený řev se mísil s alarmem. Ozbrojení strážci, kteří hlídkovali na střechách Mardukovy pevnosti, se začali rozrušeně rozhlížet. První z nich běželi ke vchodům do budovy.

Isis plynulým pohybem vyskočila do dřepu. Oči jí svítily odhodláním a v tvrdém obličejí se jí zračil úsměv. Otvor s háčky na přední straně její úzké šněrovačky jemně žhnul. Už týdný nenosila bílou jako dřív, ale tu nejtemnější černou.

Furia si svlékla plášť. Ke kapsáčům měla oblečený tmavý rolák, blondaté vlasy svázané v týlu. Ukazováček pravé ruky zasunula mezi stránky své dušeknihy.

„Švábi knižní!“ Zobák si žalostně povzdychl. „Nesnáším tu havěť! Prokoušou se knihou jako larvy sýrem. Je nezodpovědné brát mě s sebou. Slyšíte? Ne-zod-po-věd-né!“

Isis hodila přes ulici vázané vydání nějakého zapomenutého trháku. Kniha dopadla na protější střechu. Druhý výtisk stejného románu ležel mezi nimi, ale když po něm Furia chtěla sáhnout, vznesl se sám od sebe do výšky. Isis položila pravou ruku na přední stranu přebalu, Furia položila levou na zadní stranu. Sotva se knihy dotkly, už se jim pod prsty začala mihotat.

Ve stejném okamžiku se obě rozplynuly ve vzduchu, na kratičký moment se řítily prázdnotou mezi stránkami světa a opět se objevily na střeše Mardukovy pevnosti, hned vedle prvního výtisku. Kniha u jejich nohou začala blednout a v příští chvíli zmizela.

Furia pozorovala okolí, zatímco Isis hbitými prsty rozepínala háčky na šněrovačce. Zapnutý nechala jen jeden, ten prostřední. Z černé látky se ven dral příval světla a jemně pulzoval v rytmu úderů jejího srdce.

„Připravená?“

Furia přikývla.

„Jestli to někoho zajímá,“ zamumlala zobákniha, „tak mně je zle.“

Furia ji soucitně poplácala po deskách, pak v příkrčení následovala Isis ke konstrukci připomínající věž, která stála o nějakých deset kroků dál. Zastavily se před úzkými ocelovými dveřmi. Isis stiskla kliku. Zevnitř bylo zamčeno.

„Finnian tu musí každou chvíli být,“ řekla Furia. „Vždycky dodrží, co slíbil.“

Isis se prudce otočila, ale místo na Furiu se dívala přes střechu za ní. Vykulila oči a na zorničkách jí jako ve zpomaleném záběru planul odraz zášlehu z hlavně.

„K zemi!“ křikla, jednou rukou odstrčila Furiu stranou a druhou rozepnula poslední háček na šněrovačce.

Prásknutí střely se ozvalo o zlomek vteřiny později, někdo vykřikl a Isis zazářila hvězdně chladným světlem.

O pár minut dříve stály Cat a Summerbelle v ústí uličky. Netrpělivě pozorovaly shon před hlavním průčelím pevnosti.

Spousta obchodníků si tu postavila stánky, jiní své zboží nabízeli na pultících zavěšených kolem krku. Strach z gardy a milice tu neměl nikdo. Většinu nelegálních obchodů v ghettu řídil Marduk a Adamitská akademie mu v tom dávala volnost, pokud nechával jejich přísluhovače na pokoji. Říkalo se, že král podsvětí má něco, čím může na úřady zatlačit, takže mu jdou na ruku, a kdo viděl, jak tu bez okolků dovoluje prodej zakázaného zboží, ten tomu taky na slovo věřil.

Hemžení připomínalo orientální bazar. Mezi hrázděnými domy se vznášela vůně bylinek a mýdel a mísila se s pachem na sebe natlačených mužů a žen a oděrem pečeného vepřového a čerstvých kobyliců. Ačkoli byla v Libropolisu nejpoužívanějším jazykem angličtina, přesto Cat tu a tam zaslechla útržky vět ve francouzštině, italštině a němčině. Bezpochyby tu byli také exlibri z asijských, afrických a arabských knih, ale stejně jako na pestrých pouličních trzích v Londýně se tu všichni pokoušeli o společnou řeč, aby mohli nabízet zboží nebo smlouvat o ceně.

„Neměli jsme tomu odpornému chlapovi věřit,“ řekla Cat opovržlivě. „*Chovatel švábů!*“ Položila na to důraz jako na slovo, které by raději nikdy ani nevyřkla. Přitom tady v ghettu předtím žila skoro tři roky a za tu dobu použila s gustem snad všechny myslitelné nadávky.

Největší starost si Cat nedělala ani tak o to, jestli jejich plán vyjde, jako spíš o Finniana uvnitř pevnosti. Už se do téhle budovy sama jednou vloupala, téměř před sedmi měsíci. Tenkrát z Mardukovy legendární sbírky ukradla mumifikovanou ruku bibliomanta. Nabídla se, že

se o to sama pokusí i tentokrát, pak ale musela uznat, že dnešní situace byla jiná. Zaprvé byl předmět, pro který si přišli, uložený v nejzadnější Mardukově hale, v posledním ze sálů, v nichž měl svůj proslulý kabinet bibliomantských kuriozit. Žádný zloděj se tam nikdy nedostal. Z druhé se po Catině vloupání ztrojnásobil počet hlídek.

Vedle ní si Summerbelle stáhla kapuci bundy hlouběji do čela, i když už nepršelo celé hodiny. Mladá bibliomantka měla nezvykle světlou kůži a filigránské rysy porcelánové panenky. Vlasy sahající ke krku měla sněhově bílé, obočí naproti tomu téměř černé. Summerbelle byla potomkem hraběte ze Sussexu a skrz naskrz urozenou dcerou. Její otec, učený sběratel středověkých rukopisů, otevřeně kritizoval Akademii a nelíbilo se mu, že by měl skákat, jak Tři rody pískají. Jako pro mnoho dalších, kteří odporovali, si pro něj jedné noci přišli členové gardy a pod chabou záminkou ho vsadili do žaláře. Jeho rodina už ho pak neviděla, až jim nakonec po měsících vydali jeho mrtvolu. Údajně zemřel ve vězení na infarkt.

Brzy nato se Summerbelle přidala k Bratrům Bardům a zpočátku byla jedinou bibliomantkou, která bojovala na straně odboje. Kromě ní tam později působil ještě bývalý duchovní s bibliomantským nadáním. Před několika týdny ukázal rezidenci záda a zmizel někde v refugiích.

Za celou dobu, po kterou se Summerbelle skrývala s Bratry Bardy v lese mrtvých knih, neztratila ze svého vybraného chování vůbec nic. Hlavu držela neustále zpříma, už v sedmnácti se jí nad kořenem nosu rýsoval stín hluboké pochybovačné vrásky a většinou mluvila tak, jako by se právě vrátila ze zahradní slavnosti u královny. První týdn v rezidenci se jí Cat vyhýbala – tak to dřív dělala s většinou bibliomantů –, ale po čase jí Summerbellino okázalé chování začalo lézt na nervy tolik, až se s ní pohádala. K jejímu překvapení se jí Summerbelle omluvila a ujistila ji, že se v žádném případě nepovažuje za někoho lepšího.

Po letech v ghettu nebyla Cat zvyklá, aby jí někdo takhle zdvořile ustoupil. Finnian si ji potom vzal stranou a vysvětlil jí několik věcí ze Summerbelliny minulosti. Od té doby vládlo mezi oběma holkami

nejisté příměří. Cat ignorovala Summerbellinu nadutost dívky z vyšší společnosti a ta si zase odpustila ostré poznámky o Catině hantýrce nejnižší společenské třídy. Bylo to příměří, v které nikdo nevkládal příliš důvěry, pakt mezi nejvyšší vrstvou a spodinou, mezi poklidným Sussexem a špinavým ghettem, mezi urozenou dámou a drzou divoškou.

Hlídači odháněli od Mardukovy základny malého exlibra, který se kolemjdoucím snažil prodat neproclené cigarety. *Smoke & Mirrors* byla nejoblíbenější značka většiny bibliomantů, protože s trochou cviku se daly z kouře vytvarovat klíčové scény poslední přečtené knihy. Někdy to bylo působivé, jindy trapné, ale vždycky zatraceně vychloubačné. Prodejce pravděpodobně nezaplátil výpalné nebo byl z nějakého jiného důvodu na Mardukově černé listině.

Hlídači byli neohrabaní chlapi ozbrojení střelnými zbraněmi a šavlemi. Chladné zbraně fungovaly v refugiích stále ještě jako symbol společenského postavení, i když je veřejně používal jen málokdo. Muži byli do jednoho exlibri, protože Marduk by se nikdy neobklopil bibliomanty. Sice sbíral jejich artefakty a ostatky, ale zároveň ho stravalava závist. Jako exlibro nikdy nebude vládnout vlastní bibliomantskou mocí – tak to kdysi stanovil Siebenstern v knihách stvoření. Isis byla jedinou známou výjimkou z pravidla a za to vděčila Furií.

Cat se znovu podívala na svoje náramkové hodinky, veliký pánský model, který ukradla hned první den v ghettu a od té doby ho odkládala jen zřídka. „Proč se nelíhnou?“

„Možná už vylíhnouť jsou,“ řekla Summerbelle a škrábala se na špičce nosu. „Podívej se, Cat, proti *blatta librorum* jistě existují nějaké prostředky.“

Summerbelle moc ráda začínala věty slovy *Podívej se*. Byl to jeden z těch vrtochů, které Cat rozpalovaly do běla. Ale dnes ji to nechalo klidnou. I když pro ni představa, že Summerbelle popadne za tu její bělostnou labutí šíjí a pořádně s ní zatřese, byla nadmíru lákavá, nechtěla se rozptylovat od věcí, na kterých skutečně záleželo. Jako třeba strachování se o Finniana.

„Tohle dělá pořád,“ mumlala si pro sebe. „Dá si nějaké cíle a pak pro ně riskuje život. Je mu úplně fuk, že by třeba mohl někomu chybět, až bude po něm.“

Summerbelle jí položila ruku na rameno. „Finnianovi se nic nestane. Ví přesně, co dělá.“

Před čtvrt rokem se Finnian dostal do Mardukovy zločinecké bandy, aby dopředu připravil všechno na dnešní den. Tři měsíce ho Cat neviděla a téměř o něm neslyšela, jen pár řádek v nepoužívané poštovní schránce na kraji ghetta. Chyběl jí tak strašně, že ji v noci budilo zbesílé bušení srdce a celé hodiny nedokázala myslet na nic jiného než na všechny ty katastrofy, které se mu mohly přihodit. *To ale přece nejsem já*, říkala si pořád dokola. Od té doby, co ve třinácti letech odešla z domova, si cenila svojí nezávislosti, léta se protloukala ghettem a vydobyla si pověst spolehlivé nájemné zlodějky. Nechtěla si s nikým dělat starosti, dokonce ani sama se sebou, a už vůbec ne s někým dalším.

„Dokážu pochopit, že ho máš ráda,“ řekla Summerbelle a dívala se na Mardukovu spletitou pevnost.

„Jak to jako myslíš?“

Summerbelle se nenápadně usmála. „Je chytrý. Dobře vypadá... No možná se to tak nezdá každému, s tím zlomenýmnosem a jizvami na uchu. Ale byla by nepravda, kdybych tvrdila, že v sobě nemá nic přitažlivého.“

Cat se na Summerbelle zamračila. „No hlavně má *přítelkyni*, jo?“

„Tři měsíce žádnou neměl.“ Jestli teď ještě dodá: „Alespoň žádnou, o které bychom věděli,“ tak jí Cat přímo tady na místě přerazí nos, takže bude vypadat o hezký kus méně *přitažlivě* než Finnian. A to bez ohledu na nebezpečí, že ji bibliomantka může za trest proměnit ve švába knižního.

A právě to byl popravdě taky problém. Summerbelle svou dušeknihu našla už ve dvanácti letech, což bylo neslýchaně brzy, a od té doby ovládala bibliomantiku tak dobře, jako jiné holky v jejím věku zvládají jízdu na koni.

Cat se zhluboka nadechla, podrbala se v krátkých černých vlasech a předstírala, že si musí okamžitě překontrolovat všechny zipy na kožené bundě. Dole jí koukaly dlouhé nohy v pruhovaných legínách a stejně jako vždycky byla obutá v těžkých kožených botách, se kterými se nechtěla rozloučit.

„Pozor,“ řekla Summerbelle. „Už je to tady.“

V útrobách pevnosti se rozezněl alarm, po němž následovalo houkání sirény.

Cat zpod bundy vytáhla knihu, kterou tam schovávala celou dobu. Summerbelle už v rukou držela identický exemplář. Otevřely je na první straně a každá si pro sebe šeptem četla úvodní věty. Cat, která se narodila bez bibliomantského talentu, cítila, jak k ní vyzařuje moc knihy. Nikdy si na to nezvykne. Bylo to, jako by v sobě najednou měla ještě jednu mysl, vědomí knihy, které se sjednocovalo s jejím nitrem. Na krátkou dobu s ní vstoupilo do symbiózy a četlo jí myšlenky.

Ve skrytu úzké uličky položily svazky před sebe na zem – každá byla velká jako kniha malířských reprodukcí a vázaná v kůži tvrdé jako kámen – a v prostředku je otevřely.

Oběma nohama se postavily na otevřené stránky.

Pak daly bookboardům rozkaz, aby se odlepily od země a vynesly je s sebou do vzduchu.

3

V okamžiku, kdy se švábi knižní vylíhli, byl Finnian právě na cestě do podkroví.

Jestli jsou informace od chovatele spolehlivé, měli se škůdci vyrojit už před deseti minutami. Za střešními trámy, pod základovými deskami, v trhlinách obložení a puklinách zdí – už před týdnem položil Finnian téměř na dvě desítky míst slizký sekret s vajíčky. Že došlo ke zpoždění, nevěstilo nic dobrého.

Vlastně chtěl být u dveří na střechu už před čtvrt hodinou, aby Furiu a Isis vpustil dovnitř, hned jak se rozezní alarm. Jenže jeden z Mardukových nižších velitelů ho v jedné z klikatých chodeb zatáhl do hovoru. Otázky ohledně Finnianovy minulosti v odboji zněly nenuceně, ale že se ho velitel tak vytrvale vyptává právě dneska, vzbudilo ve Finnianovi podezření.

Ještě jedno poschodí a bude na střeše. Na jedné z *mnoha* střech. Komplex se totiž skládal z tolika samostatných budov spojených spletitou sítí chodeb a schodišť, že zorientovat se uvnitř bylo stejně těžké jako najít cestu v bludišti.

Povyk začal ve chvíli, kdy zahýbal za poslední roh.

Ještě před několika okamžiky slyšel seshora vrkání poštovních holubů. Marduk rád posílal vzkazy po holubech, považoval je za spolehlivější a bezpečnější způsob než zastaralou telefonní síť Libropolisu, jejíž dráty mohly být napíchnuté na každém rohu.

Jak se z hlubin základny ozýval stále hlasitější křik a houkání alarmu, pračí zvuky náhle utichly. Kromě kabinetu kuriozit vlastnil Marduk také jednu z nejcennějších knihoven v Libropolisu, desetitisíce jedineč-

ných exemplářů, které z knihkupců ve městě vymohl jako daň a „důkaz dobrého přátelství“. Finnian umístil vajíčka švábů před vchody do sálů knihovny a právě teď se muselo přijít na to, že se pode dveřmi dovnitř dostaly tisíce hemžících se brouků a pustily se do Mardukových bibliofilských pokladů. Protože sám Marduk tu nebyl – vedl obchody v jiném refugiu –, propadli snad jeho nižší velitelé panice a všechny přítomné muže poslali na hon hladových švábů. Pravděpodobně tušili, co je čeká, až se o vši té zkáze dozví jejich vůdce.

Finnian potřeboval celé týdny, aby si získal důvěru bandy. Díky bombě, kterou umístil na prahu do lesa mrtvých knih, zachránil před gardou spoustu Bratrů Bardů. A protože se jeho mrtvola nikdy nenašla, bylo jeho jméno i nadále na seznamu hledaných osob Akademie – značná výhoda, když chtěl člověk nejmocnější zločinecké organizaci v Libropolisu namluvit, že v jejích řadách hledá útočiště.

Když došel do místnosti s holuby, udeřil ho do nosu pronikavý zápach ptačího trusu a starého peří. Zvířata byla umístěna kolem dokola v klecích, seděla natěsnaná vedle sebe a pozorovala ho tmavýma knoflíkovými očima, jako by jejich pán skrze ně viděl jeho zradu. Říkalo se, že Marduk dohlédne do všech koutů Libropolisu, a Finnian se nemohl zbavit pocitu, že už ho dávno prokoukli a jenom před ním předstírají, že má věci ještě stále pevně v rukou.

V hlubinách pevnosti opět zakvílela siréna. Dveře se otevíraly a zavíraly, muži řvali jeden přes druhého a hlasy jim zkreslovala ozvěna všech těch chodeb a schodišť.

Finnian dorazil k ocelovým vchodovým dveřím. Puchu z klecí si téměř nevnímal, když pokládal ruku na těžkou závoru. Sám bibliomanem nebyl, takže nedokázal vycítit, jestli na druhé straně stojí někdo s bibliomantskými schopnostmi. Musel se spoléhat jedině na plán a na svoje štěstí.

Závora byla zaseknutá. Dalo se s ní pohnout jen pomalu a cloumavě.

„No tak dělej!“ Prudce do zástrčky vrazil.

Venku zazněl výstřel.

Isisino postrčení odvrhlo Furií stranou. Zapřela se nohou, máchala tu toho rukama, ale přesto klopýtla. Jednou četla, že kulku člověk cítí až se zpožděním – šok v prvních vteřinách otupí bolest, a Furia si nebyla jistá, jestli ji zasáhli.

Neměla čas hledat zranění. Někdo zařval a vlna světla zaplavila okolí oslňující bělostí.

Isis stála rozkročená před ocelovými dveřmi. V trupu se jí otevřela kniha, přímo tam, kde se ještě před pár okamžiky nacházela její hrudní kost, široce se rozevřela a odhalila třepotavé stránky. Jedna strana se napřímila, rozdělila se do dvou vrstev a odkryla mezi nimi žhnoucí srdce stránky. Isisiny rty bezhlesně vyslovily pár slabik. Vládla větší mocí, než bylo u bibliomantů obvyklé, ale její použití jí stálo obrovskou spoustu sil. I po šesti měsících pro ni bylo stále těžké využít své nově nabyté schopnosti naplno.

Muže, který po nich vystřelil, zahalila jasná záře a tlaková vlna, která by pohnula tankem, ho mrštila nazad. S řevem narazil do nízké zídky kolem střechy a pozadu se zřítil do uličky pod nimi.

Furia vyskočila na nohy. Teď musel i ten úplně poslední hlídač v samých základech pevnosti pochopit, že na střeše jsou vetřelci.

Srdce stránky uprostřed Isisina hrudníku pohaslo, pak se kniha zavřela a zformovala se zpět do ženského trupu. Zůstala jen červená linka, vlastně ani ne jizva, která jí mezi prsy sahala až k přezce na opasku.

Furia měla na jazyku poznámku, že by úplně stačilo na toho muže vystřelit – Isis nosila za pasem stříbrnou pistolí –, ale bylo jí jasné, že nešlo o vědomé rozhodnutí. Od té doby, co se z Isis stala Siebensternova

exlibra, se musela potýkat s následky. Na jednu stranu měla hroznou moc, na druhou stranu jí ale dělalo potíže ji ovládat. Byla první a pravděpodobně jedinou exlibrou, která vládne bibliomantskou silou – a to tak velkou, že by to nejspíš ohromilo i legendární Faidru Herkulskou, pramatku všech bibliomantů.

Isis tiše klela, když si zapínala šněrovačku, tentokrát téměř všechny háčky, aby se srdce stránek v jejím nitru nemohlo znovu samo otevřít. Pak vytáhla zbraň a pohlédla přes střechu. Každou chvíli se tu ukážou další hlídači.

Furia si všimla, že Isis lehce vrávorá. Na obočí se jí leskly kapičky potu. „Jsi v pořádku?“

Isis přikývla.

„Určitě?“

„Prokrista, Furie, už s tím přestaň! Je mi dobře!“ Ostrost v Isisině hlase mohla být stejně tak nechtěná jako před chvílí ten výbuch násilí. Náladovost se v ní hromadila pokaždé, když byla téměř u konce sil. Brzy opět upadne do regeneračního spánku, jako tak často během posledních měsíců.

Furia zvedla zobáknihu a zastrčila prst mezi stránky. Od konstrukce ve tvaru věže k nim doléhaly hlasy. Takže ne všichni muži byli povoláni k boji se šváby.

„Zády k sobě,“ přikázala Isis. „Přijdou z obou stran. Nesmíš začít panikařit, kdyby jich bylo moc. Soustřed' se vždycky jenom na jednoho a vyříď je postupně. A pozor na zpětný náraz!“

Furia přikývla. Zpětné nárazy už teď skoro nepocítovala, natolik již byla v používání bibliomantiky zběhlá, poté co ji Summerbelle celé měsíce trénovala.

Z obou stran věže se nyní po kamenných deskách a zkosených taškách střešní krajiny přibližovaly kroky. Mužské hlasy se překřikovaly jeden přes druhý. Ve stejném okamžiku se zespoda ozvalo další zvonění, siréna alarmu začala znovu kvílet.

Furia otevřela svou dušeknihu.

„To zvládneme,“ zavolal zobák ze spodní strany, ale chobotovitý krk pro jistotu stáhl, jako by svým slovům sám nevěřil.

Furia měla menší strach z hlídačů než z vlastního selhání. Dlouho bojovala za to, aby se na téhle akci směla podílet.

Hlasy zesílily. Někdo vykřikl varování. Muž pravděpodobně viděl světlo, které se tomu předchozímu stalo osudným.

„Pozor,“ šeptala Isis směrem za sebe. „Začneme za tři – dva –“

Ocelové dveře vedle nich se prudce otevřely. Kolem vířilo peří. Ven pronikl štiplavý zápach ptačího trusu.

„Tudy dovnitř!“ křikl Finnian. „Pospěšte si!“

Vypadal hrozně, byl špinavý a měl mastné vlasy. Něco v jeho očích Furií říkalo, že ho to nepoznalo jen zvnějšku. Rychle uskočil stranou a pokynul jim směrem dovnitř.

„Všechny bychom je vyřídily!“ zaskřehotala zobákniha, dlouhý krk ale natahovala ke dveřím, jako by za nimi nemohla zmizet dost rychle.

„Běž!“ nakázala Isis. Zůstala na místě o něco déle, aby kryla ústup. Furia koutkem oka viděla, jak se zpoza věže vynořují postavy, ale muži přišli pozdě. Mohly se s Isis konfrontaci vyhnout, prostě za sebou přibouchnout dveře a...

Na to Isis ani nepomyslela. Hodila Furií pistoli – „Chytej!“ – a ustoupila o dva nebo tři kroky zpátky na střechu. Aby na sebe upoutala pohledy všech protivníků, udělala na místě salto ve vzduchu, poletující stín černé látky. Když dopadla na nohy, obrátila tvář k šesti mužům, kteří se právě ve dvou skupinách řítily kolem rohů věže. Isisiny prsty se pohybovaly bleskově a jako by patřily klavíristce, uháněly podél háčků na šněrovačce.

Furia se odvrátila, když z Isisiny hrudi vyrazilo světlo, stlačená síla srdce stránek, které bylo silnější než srdce jakékoli knihy, jež kdy byla vytištěna. Pohled jí padl dovnitř místnosti pro holuby na Finniana, který s vykulenýma očima zíral ven. Ve tváři neměl ani triumf, ani strach, jen něco, co nepříjemně připomínalo hněv. Jak blízcí mu ti muži poslední tři měsíce asi byli? Žil mezi nimi a musel asi uzavírat

přátelství, aby ho přijali. Jak dobře znal těch šest mužů, které teď Isis vmžiku zabila?

Hlasy venku utichly, když Isis vstoupila do věže s holubníkem. Finnian přibouchl dveře a nechal zapadnout závoru.

Isis si dřepala, z kapsy vytáhla splácnuté origami a navrátila mu tvar. Pak letným pohybem otevřela bránu mezi refugii, tak akorát velkou, aby se do ní vešla pěst. Furia věděla, že vede do knihovny v rezidenci, do římských katakomb pod sídlem. Tam na jejich zprávu čekal Ariel.

Isis si postavila malého ptáčka origami na nataženou dlaň, něco mu pošeptala a nechala ho letět. Kolísavým máváním křídel proplul otvorem mezi refugii, aby dal Arielovi vědět, že překonali první překážku.

Maličký portál se opět uzavřel, stal se z něj mihotavý bod ve vzduchu a pak zmizel úplně. Isis u sebe měla takových mrňavých zvířátek několik a každé bylo vycvičeno tak, aby se vrátilo k určité knize. Ke knize, kterou u sebe měl Ariel. Origami nebyla inteligentní, ale měla dobré instinkty. Většina z nich našla cestu dokonce i přes prázdnotu mezi stránkami světa.

Isis a Finnian na sebe kývli jako profesionálové, jimiž také byli. Bývalá agentka, jež zabila desítky hledaných exlibri, a bojovník odboje, který provedl nespočet útoků na instituce Adamitské akademie. Určitě bývali nepřátelé na život a na smrt, a přesto teď spolupracovali, aby dosáhli stejného cíle.

Přišli sem, aby získali mapu Sanktuaria, a nikdo nepochyboval, že stojí za to, aby se kvůli ní obětovaly životy lidí a exlibri. Mapa ukazovala tajnou cestu na nejsvatější místo Adamitské akademie, do Sanktuaria, kde se scházeli vůdci Tří rodů k poradám. Nikdo z Bratří Bardů mapu nikdy neviděl na vlastní oči. Ve skutečnosti se všichni hnali za legendou. Mapa se prý před delší dobou dostala do rukou Mardukovi a nyní byla nejvzácnějším skvostem v jeho kabinetu kuriozit.

Zakladatelé Šarlatového sálu, ze kterého se později stala Adamitská akademie, vytvořili Sanktuarium v devatenáctém století jako skryté refugium hluboko mezi stránkami světa. Portál do něj dokázali otevřít

jen příslušníci Tří rodů. Jeho umístění, tak se to alespoň říkalo, bylo zakreslené v mapě Sanktuaria. Kartograf za svou opovážlivost zaplatil vysokou cenu.

Spěšně prošli místností s holuby, provázeni křikem ptáků a vířením spadaneho peří. Finnian je vedl dolů po točitém schodišti. Z hloubi šachty k nim pronikala houkající siréna a řev nižších velitelů rozdávajících rozkazy.

Isis se zničehonic zastavila.

„Něco je špatně.“

Furia k ní vzhlédla. „Co myslíš...“

A pak to ucítla taky.

„Bibliomantika,“ zašeptala. Místo jí bylo úplně prosycené. Finnian to cítit nemohl, neměl pro to smysl. Bibliomantky ale rozpoznaly důvěrně známé energie okamžitě.

„To přece není možné,“ řekl Finnian. „V Mardukově základně přece žádná...“ Zbytek nedořekl a přes tvář mu přeběhl stín. V tmavých očích se mu cosi změnilo. „Já...“ začal znovu, pak ale jen zavrtěl hlavou.

„Co se tu děje?“ zeptala se Isis příkře.

Ano, co? chtěla by vědět Furia. Na místě, kde by neměla být vůbec žádná bibliomantika, protože Marduk ve svých řadách žádné bibliomanty nestrpěl, byl vzduch doslova nasáklý nespoutanou knižní magií.

„Švábi?“ odtušila, aniž by tomu věřila. „Nebo Mardukova sbírka?“

Isis zavrtěla hlavou. „To by vysvětlovalo jenom zlomek toho, co tu je, maximálně takové lehounké šimrání.“

„Musíme jít dál!“ Finnian ukázal dolů pod sebe. „Zbývá nám jenom pár minut.“

Cat a Summerbelle se na bookboardech řítily nad hlavami strážců u hlavního vchodu, křičely urážky i nadávky a poutaly na sebe pozornost všech návštěvníků trhu.

Ozvalo se nervózní řehtání a klapot podkov. Když se Cat ohlédla přes rameno, neviděla koně, který by dupal kopyty, ale kentaura. Exlibri, kteří nevypadali jako lidé, nebyli v ghettu žádnou výjimkou, ale někteří přece jen vzbuzovali více pozornosti než jiní. Tenhle by jim málem ukradl show. Summerbelle rychle rozštěpila srdce stránky svojí dušeknihy, v letu přečetla žhnoucí písmo a z nebe nechala sjet do masy lidí blesk. Byl to jen neškodný přelud, ale doprovodné hřmění přehlušilo dokonce i sirénu uvnitř pevnosti.

Návštěvníci černého trhu se hrnuli do sousedních uliček. Někteří ještě hbitě popadli nějaké zboží rozptýlených prodejců a cpali si ho do kapes. Trhovci hrozili dívkám nad svými hlavami zdviženými pěstmi, až Summerbelle stvořila další dva blesky a nechala je udeřit zprava i zleva portálu. Tentokrát na fasádě zapraskaly jiskry a dva hlídače to strhlo na zem. Čas iluzí pominul. Bude trvat hodiny, než se muži znovu postaví na nohy.

Cat uměla na bookboardu jezdit dobře a řídila ho jen tlakem nohou. Vyžadovalo to trochu cviku, aby člověk dokázal na letící knize stát zpříma a neztratil rovnováhu. Během doby, co žila v ghettu, tu a tam na nějakém bookboardu letěla, ale nikdy neměla svůj vlastní. Až v posledních dvou týdnech začala pravidelně trénovat – někdy spolu se Summerbelle, ale většinou sama. Za ty roky strávené na střechách Libropolisu se naučila udržet balanc ve velkých výškách a teď

se jí to hodilo. Pohybovala se téměř jako tanečnice, cítila se volně a lehce jako pířko, když jí do obličeje vál vítr a rozcinkával zipy na její kožené bundě.

Většina bibliomantů nad hračkami, jako jsou bookboardy, ohrnovala nos. Cenili si knih, díky kterým se člověk může něco dočíst, ne něco obletět. Naproti tomu Furiin dědeček Cassius Faerfax už před desetiletími propadl vytváření bibliomantských zázraků a vyrobil živou čtecí lampu a mluvící křeslo v rezidenci. Ani jistý Francouz jménem Jean-Louis de Ville se takovým experimentům nebránil. V roce 1890 se rozhodl, že už má dost tahání těžkých svazků v knihovně, a chvíli nato stvořil knihy, které tuhle práci dělaly místo něj. Ležely vždy úplně vespod věží z knih a na povel dokázaly převážet stohy jeho sídlem ve francouzském Auvergne. De Ville pro svůj vynález vymyslel složitý název, ale ten už byl docela zapomenutý. Před pár lety objevila jeho výtvar mládež Libropolisu a pojmenovala ho jednoduše bookboard. Cat věděla o osmi, které se ve městě používaly. Pověděla o nich Isis a ta krátce nato do rezidence přinesla dva kousky. Protože knihy měly vlastní bibliomantskou energii, mohla je používat i Cat, i když přece jen ne tak dlouho, jako kdyby byla bibliomantkou. Po několika minutách klesly k zemi a dalo se na nich opět létat až za pár dní.

V uličkách kolem Mardukovy pevnosti už teď byli jenom hlídači a poplašení trhovci. Rváči ve službách šéfa podsvětí se podle všeho nedokázali rozhodnout, jestli mají dřív pomáhat uvnitř pevnosti se švábí pohromou, nebo radši pochyťat ty holky na bookboardech. Někteří po původkyních nepokoje pářily ze svých pušek a pistolí.

Jedna z kulek minula Cat o vlásek, když letěla v ostré zatáčce a vražednou rychlostí se řítila nad plachtami stánků. Instinktivně se stáhla, aby pro kulku představovala menší cíl. Zdálo se, že se otevřená kniha pod jejíma nohama zmítá, ale to bylo jen odporem vzduchu. Jean-Louis de Ville nestvořil knihy k takovým rychlostem; bylo to, jako by hnala tažnou mulu dostihovou dráhou. Zbývá jim ještě tak pět šest minut, pak k zemi klesne nejprve Catina kniha a o něco později i ta Sum-

merbellina. Do té doby musí udělat všechno pro to, aby ostřelovače na střeších odlákaly od Furie a Isis.

Cat dala Summerbelle znamení. Tady dole už způsobily zmatku dost. Mladá bibliomantka se právě s vlajícími bílými vlasy vyhýbala salvě střel. Kdo narušil černý trh, ten se z toho s přátelským varováním nedostal. Marduk měl svoje gorily dobře vycvičené.

Cat se Summerbelle teď obě stoupaly nahoru, až dosáhly okraje střech. Cat se položila ještě níž, levou nohou zatlačila do knižní stránky trochu silněji a začala zatáčet. Bookboard prosvítl mezi dvěma štíty, takže už ho zdola nebylo možné trefit. Cat ale netušila, kolik ostřelovačů na střeše už ji má na mušce.

Když letěla průrvou mezi dvěma příkrými taškovými střechami, prohnala se kolem ní Summerbelle a gestikulovala svou dušeknihou.

„Tři takoví byli hned za mnou!“

„Na bookboardech?“

„Košтата by měla násadu, no ne?“

Cat zaklela. „Bibliomanti?“

„To si nemyslím. Ale dva mají pušky a třetí obušek.“

Letěly teď bok po boku mezi dvěma řadami střech, hlouběji v roze-
klaném pohoří z kamene a hliněných cihel. Všechno tu pokrýval mech. Tam kde byly ucpané okapy a roury, se po posledním dešti vytvořily zatuchlé kaluže. Na nebi poletovali ptáci vystrašení sirénou.

Cat pohlédla k hřebeni střechy vpravo nad nimi. Slyšela za ním hlasy. Každou chvíli se tam musí objevit jejich pronásledovatelé.

„Odlákám jejich pozornost,“ křikla Cat, když přelétaly nad temným nádvořím. „Myslíš, že bys je mohla dostat zespoda?“

Summerbelle se dlouho nerozmyslela a udělala na bookboardu kličku. O chvíli později se pustila dolů do stinné hlubiny. Cat vyskočila do vzduchu, otočila se přitom a oběma nohama bezpečně přistála na otevřených stránkách. Letěla teď pozadu a na chvíli dostala závrať.

A už k ní mířili. Jeden po druhém se přehnali přes hřeben střechy a sledovali ji s odstupem asi třiceti yardů. Ti dva s puškami na ni v letu

namířili. Bylo naivní si myslet, že Mardukovi lidé nejsou připraveni na útok ze vzduchu.

Začala s bookboardem trochu kličkovat a nahnalo jí strach, když viděla, s jakým klidem na ni oba muži míří, nerušení rychlostí ani protivětretem.

V příštím okamžiku přeletěli nádvoří. Nikdo se nepodíval dolů.

Tentokrát se Summerbelle nerozhodla pro ohňové kouzlo. Posledního muže popadla ve vzduchu jakási neviditelná ruka a hodila ho střemhlav proti nejbližší střeše. Jeho křik zanikl v explozi střešních tašek. Jednoho ze střelců strhla tlaková vlna do hlubiny a narazila s ním do štítu, který se pod nápořem zřítíl.

Třetí muž už ale nádvoří přelétl a stále ještě mířil zbraní na Cat. Ta pobídla bookboard do strmého vzletu, hned poté se vrhla zpátky dolů a zároveň vlevo. Kulka prosvitěla kolem a roztránila zamazané střešní okno. V letu pozadu Cat téměř ztratila rovnováhu, máchala pažemi a málem se zastavila o zeď, která se vynořila z ničeho nic. Když zase bezpečně stála, uviděla, jak Summerbelle střelce dohání. Právě se chtěl otočit a vypálit na ni, když kolem něj prolétla a udeřila ho pěstí do hlavy. Vykřikl a zapotácel se, vypadal, jako by se chtěl chytit své pušky, a najednou neměl pod nohama žádnou knihu. Bookboard se hnál dál bez něj a plácl sebou do kaluže. Muž narazil do hřebene, převalil se přes něj a zmizel na druhé straně střechy.

O pár vteřin později už byla Summerbelle vedle Cat, která se právě otáčela po směru letu, tentokrát ale mnohem opatrněji.

V uších jí burácel tlukot vlastního srdce. „To nebylo nejhorší.“

„Trefil tě?“

„Minul o celé míle.“ Cat se na ni usmála. „Vážně to bylo dost působivý.“

Summerbelle měla rudé tváře, možná jen z té námahy. „Otočíme to? Jestli šlo všechno hladce, tak už jsou ostatní v budově.“

Cat se rozhlédla po dalších nepřítelích, žádného ale nenašla. Přesto tomu klidu nevěřila. „Mám lepší nápad.“

Summerbelle pozvedla jedno tmavé obočí.

„Půjdeme za nimi,“ řekla Cat.

„Ale plán...“

„Se může změnit.“ Možná ji Finnian potřebuje. Zcela jistě potřebuje ona *jeho*. „Třeba by se jim hodila pomoc.“

Summerbellina tvář se zakabonila. „Budeme se držet toho, na čem jsme se všichni dohodli.“

„Tenkrát jsme ale ještě nevěděli, jak to tady nahoře půjde lehce.“

„Lehce?“ Vráska mezi Summerbelliným obočím se prohloubila.

Cat ukázala před sebe. „Poslední hala je tamhle. Zkusíme tam...“

„Ne, poletíme...“

Cat už neposlouchala a zrychlila na bookboardu vpřed.

Bílý kůň balancoval zdánlivě bez tíže na špičce rohu, který mu čněl z čela jako dlouhá čepel. Stál uprostřed místnosti hlavou dolů. Přední nohy mu vodorovně trčely směrem od těla, zadní měl natažené vzhůru. Až při bližším pohledu si Furia všimla tenkých drátů, které ho poutaly ke stropu. To díky nim bylo tohle bizarní kejklování s rovnováhou možné.

Nevzpomínala si, že by někdy viděla něco tak krutého a krásného zároveň. Zvíře bylo vycpané a velmi realisticky naaranžované do pozice, kterou by samo od sebe nikdy nezaujalo.

„To je opravdický jednorožec?“

„Poslední,“ řekl Finnian.

Furia s Isis si vyměnily pohled.

„Taxidermie je vedle bibliomantských artefaktů druhou Mardukovou vášní.“ Finnian vypadal, že se snaží projít sálem co nejrychleji, ale Furia a Isis se ještě nepohnuly z místa. Obě zíraly nahoru na jednorožce, který se před nimi vznášel ve vysoké hale.

„On je vycpává?“ vyhrkla Isis. „*Exlibri?*“

„Ti s lidskou podobou ho nezajímají. Jenom ti ostatní.“

Furia měla pocit, že by se měla krýt, protože Isis každou chvíli vybuchne.

„Vědí o tom jeho kontakty z Akademie?“ zeptala se bývalá agentka.

„To mi řekni ty,“ opáčil Finnian. „To ty jsi pro ně pracovala, já ne.“ Chvíli se zdálo, jako by chtěl Isis popadnout za ruku a odtáhnout ji za sebou. Byla zesláblá, ale pořád by mu dokázala zlomit zápěstí jediným pohybem. „Knižní švábi je nezdrží napořád. Každou chvíli se tu může objevit hlídka.“

Ze střechy je sem Finnian vedl skrytými cestami, labyrintem chodeb a dvorů. Knihovna odsud byla, co by kamenem dohodil. Přes stěny zřetelně slyšeli hlasy mužů, směsici nadávek a znechucených výkřiků, jak se snažili zvládnout švábí pohromu.

Strop sálu se klenul jako ve staré nádražní hale a sestával ze špinavých skleněných tabulí. Proti tlumenému dennímu světlu byla vidět jemná mříž, která se táhla po skle. Visely tu lampy na dlouhých kabelech, ale všechny byly vypnuté. Pohybový senzor ale i tak aktivoval řadu bodových reflektorů, které zahalily ty nejúžasnější artefakty bílým světlem.

Ve vitrínách a prosklených skříňkách se nacházely desítky vycpaných exponátů. Většina byli živočichové a pohádkové bytosti, které Furia nedokázala přiřadit k žádné knize. Na dvou nohou tam stál krokodýl velikosti dítěte, držel deštník a kouřil dýmku. Medvědice, která byla od hlavy k patě ověšená šperky, se spolu se svými dvěma mláďaty prohlížela ve vysokém secesním zrcadle. Lev, jenž seděl na trůnu jako král, měl na hlavě korunu z paroží. Pár zajíců byl naaranžovaný do ohybné imitace boxerského zápasu, dvě opice hrály na pokrovém stole karty a jedna zebra zamrzla uprostřed pohybu při běhu stepí. Všechna zvířata na sobě nesla znaky, které je odlišovaly od běžných jedinců jejich druhu. Opice na sobě měla připevněná netopýří křídla, lev měl šest nohou, zajíci lidské ruce. Obrovské labutí perutě na zebřích zádech vypadaly, jako by se měly v příští vteřině vznést do vzduchu.

V neosvětlených vitrínách a regálech se ztrácely další postavy. Na stěnách visely hlavy namontované na deskách, bizarní míšenci s téměř lidskými rysy. V celém sále byla cítit kožešina, chemikálie a naftalín proti molům.

Finnian zatahal Furií za ruku. „Musíme jít dál!“

Klopýtala pár kroků za ním a cítila na sobě pohledy bezpočtu skleněných očí. Musela se přinutit, aby se nedívala, když v pološeru procházeli kolem výklenků s dalšími skupinami, které byly všechny naaranžované do prapodivných výjevů. Už dávno jí bylo špatně a jen se to zhoršovalo.

Před nimi se vynořila dvoukřídlá brána vedoucí do druhého výstavního sálu. Mapa Sanktuaria se podle Finniana nacházela ve vedlejší místnosti třetí haly. Sám tam nikdy nebyl, ale slyšel o tom mluvit muže z Mardukovy bandy. Cat byla jediná, kdo už jednu z místností viděl zevnitř. Tenkrát sem vnikla stropem druhé haly.

Finnian pootevřel dveře tak akorát, aby mohl nakouknout dovnitř. Varovně zvedl ruku.

„Co je?“ zeptala se Isis netrpělivě.

Otočil se a přiložil si prst na rty. Ze směru, kterým přišli, pronikal sálem rámus. V předchozí hale bylo několik mužů a někdo neúspěšně lomcoval klikou. Finnian za sebou zamkl kradeným klíčem. Někdo utrousil poznámku, někteří se zasmáli a pak skupina pokračovala směrem ke knihovně.

„Dobře,“ řekl Finnian a proklouzl bránou.

I druhá hala byla plná vitrín a skříněk. Spočívaly v nich předměty z dějin bibliomantiky, od plnicích per historických osobností, kalamařů a psacích bloků až k ohromným tiskařským lisům, na kterých vznikla raná bibliomantská díla. Z jedné z polic musela Cat ukradnout tu mumifikovanou ruku bibliomanta, kterou později předala Finnianovi. Ojediněle tu byly k vidění knihy, i když jich nebylo mnoho; pro ty měl Marduk svou knihovnu.

Prošli půlkou sálu, když Furií někdo zezadu popadl. S varovným syknutím ji Isis natlačila k jednomu z regálů. „Finniane!“ šeptla. Prudce se otočil, všiml si, že ukazuje ke stropu, a přitiskl se k policím vedle Furie.

Pod klenutým stropem se něco pohybovalo, sotva viditelné před sítí železných mříží zvenčí. Bylo to maličké, ne větší než vázka. Kousek dál v pravidelném rozestupu následovaly další čtyři body.

„Origami,“ zašeptala Isis. „A nejsou od nás.“

Furia si myslela, že existují jen v katakombách knihovny v rezidenci. Její předci tam stvořili první origami proto, aby požírala prach z regálů. Brzy ale Faerfaxovi nad svým výtvozem ztratili kontrolu. Ori-

gami se neřízeně množila a v nekonečných chodbách jich žily tisíce. Později Isis s Arielem rozhodli, že některá vycvičí a použijí jako posly. Že je jako špehy nasadil i Marduk, však bylo překvapivé.

„Trochu moc bibliomantiky,“ řekla Isis. „Něco takového by tu vůbec nemělo být.“

„Měl jsi nás před nimi varovat!“ šeptla Furia vyčítavě směrem k Finnianovi.

„Nevěděl jsem o nich,“ namítl. „Možná je má jenom tady v sálech.“

„Cat se o nich taky nikdy nezmínila,“ řekla Furia zamyšleně.

Řada pěti ptáčků origami plachtila vysoko na jejich hlavami pryč. Furia rozpoznávala jejich kontury, špičatá křídélka a hranaté končetiny.

Než se Isis stačila dotknout háčků na své šněrovačce, měla už Furia otevřenou dušeknihu a rozštěpila srdce stránky. Mezi vrstvami papíru zářilo písmo jako kovové ornamenty v kovářské výhni.

„Nech to na mně,“ řekla směrem k Isis a soustředila se na pět mrňavých bodů pod stropem haly. Právě změnily formaci na široký trojúhelník a klesaly dolů.

Furia měla v krku knedlík, když předčítala tajná slova zevnitř srdce stránky, tak tiše, že ji snad neslyšel ani Finnian hned vedle ní.

Origami uprostřed vzplálo, narazilo do dalšího a zapálilo ho také. O dvě vteřiny později shořelo i třetí. Oba ptáčkové po vnějších stranách rozčileně odlétli vpravo a vlevo. Furia se soustředila na jednoho z nich, v myšlenkách se sama stala vlnou záru, svištěla ke stropu sálu – a o vlásek minula. Podcenila hbitost malého špióna. Rychle skočila kupředu, až ho zase viděla před sebou, a přečetla další větu ze srdce stránky.

Origami s praskotem zmizelo v efektním kouřovém obláčku, hned nato se dolů snesl popel. Teď už zbývalo jen jedno.

Isis se hnala za ním, ale Furia ji zarazila. „Já ho dostanu.“

Origami spěšně letělo k zavřenému vchodu do druhé haly. Kdyby bylo jen o maličko větší, asi tak jako opravdový ptáček, nedokázalo by se úzkou štěrbinou nad bránou prodrat. Takhle ale mířilo přímo k ní.

Furia za origami vypálila žár jako šíp z kuše. Už okamžik předtím, než narazil do rámu dveří, cítila, že svůj cíl minula. Origami se protáhlo štěrbinou a zmizelo.

S nadávkami utíkala k bráně, chtěla ji rozrazit a pronásledovat papírového ptáčka do předchozího sálu. Ale bylo už pozdě, Finnian za nimi zamkl i tenhle vchod.

Provinile se podívala na Isis. Ta ale jen pokrčila rameny. „Pojď, musíme si pospíšet!“ Možná byla na nějaké výčitky jednoduše už příliš vyčerpaná.

„Bude varovat Mardukovy muže!“

„Ti už budou stejně dávno vědět, že ti knižní švábi měli jenom odvést pozornost.“ Finnian se podíval na svoje náramkové hodinky. „Máme zpoždění. Několik mužů už nejspíš všechno pročešává a hledá vetřelce.“

O pár chvil později přišli k bráně do třetího sálu.

Ze vzduchu našla Cat místo, kterým už jednou do Mardukovy pevnosti pronikla. Tenkrát přišla v noci, pěšky přes střechy. Mezitím položili přes sklo obrovskou mříž. Z celé duše proklínala Marduka, tohle místo i celý zpropadený plán.

„Otočíme se,“ řekla Summerbelle.

Cat zavrtěla hlavou. „Někde tam dole je Finnian.“

„Isis a Furia ho vezmou s sebou, až odsud zmizí.“ Summerbelle ale měla v hlase něco, co upoutalo Catinu pozornost. Jako by tajně sdílela její obavy.

Za normálních okolností byly střechy tří sálů hlídány, ale Mardukovi nižší velitelé museli odvolat i tyhle muže. Z jiné části pevnosti zaznívala změt hlasů. Cat přemýšlela, jak dlouho ještě knižní švábi tu bandu asi zdrží.

Zničehonic udělala Summerbelle ve vzduchu kličku a divoce letěla cikcak k nedalekému štítu. Cat nahoře zahlédla ještě jeden obrys, postavu s puškou. Summerbelle se zapřela proti větru, zatímco štěpila třepotavé stránky svojí dušeknihy a vytvářela opar z roztančených písmenek, která se stahovala kolem střelce. Ozvala se rána, letěla ale do prázdna, pak už byla Summerbelle u cíle, nakročila si a vysokou rychlostí se pustila k písmenkové mlhovině. O okamžik později zazněl tupý úder a výkřik, pak se do vzduchu vysokým obloukem vznesla puška a hned za ní muž, který sklouzl dolů po střeše a zmizel za štítem. Oblak z písmenek se rozestoupil a vybledl.

„To bychom si klidně mohly na čelo nalepit terče,“ volala Summerbelle, když se vracela ke Cat.

„Dokážeš tu mříž sundat?“

Bibliomantka klesla níž, až se nakonec nad mříží vznášela asi v dvoumetrové výšce. Tři sály seshora připomínaly staré tovární haly. Každá z klenutých prosklených střeš byla velká asi jako basketbalové hřiště. Mříž, která pokrývala tabulky, vypadala z velké výšky jemně jako filigrán, ale zblízka se ukázalo, že to je pevná ocelová konstrukce. Sklo pod ní bylo od kovu vzdálené asi na délku paže.

„Když ji zkusím seshora zničit pomocí bibliomantiky, zřítí se polovina střechy,“ podotkla Summerbelle po krátké obhlídce. „Pak tu budeme mít celou bandu dřív, než se nadějeme. Kromě toho nevíme, jestli by to vyšlo. Možná by se rozbilo jenom sklo a mříž by zůstala nepoškozená. A navíc by byla katastrofa, kdyby pod tím zrovna procházel Finnian s ostatními.“

Cat chvíli přemýšlela. „Nemůžeš to... co já vím, třeba ohnout?“

Summerbelle slétla ještě níž, dřepala si na knize a naklonila se dopředu natolik, aby se mohla kovu dotknout. Mřížoví bylo tlustší než její prst. S povzdechem se zase narovнала. „Bez šance.“

„Neříkáš to jenom proto, aby...“

„Kdybych jen mohla Finnianovi a ostatním pomoci, udělala bych to!“

Cat ji ještě nikdy nezažila takhle odhodlanou. „Ty o něj máš strach,“ řekla tiše.

Summerbelle se chvíli vyhýbala jejímu pohledu, pak se opanovala a přikývla. „O něj a o Furi. Ještě toho tolik neumí a já jsem od začátku byla proti tomu, abychom ji brali s sebou.“ Znovu se podívala na širokou mřížovanou klenbu, která se před nimi rozprostírala jako pahorek z oceli a skla. Najednou zavřela oči. „Počkej.“

Cat pokrčila kolena, aby mohla v případě potřeby bookboard rychle otočit. „Jsou tu ještě další?“

Summerbelle se pomalu dala do pohybu. Poodlétla několik yardů vpřed a zase se zastavila. Cat se snažila najít místo, kam se dívala, nedokázala ale nic rozpoznat.

„Tamhle!“ Summerbelle ukazovala nataženou paží k nejvyššímu bodu klenby. Očividně měla kromě všech dalších předností ještě také záviděníhodně ostrý zrak.

Cat se vznášela vedle ní a mžourala stejným směrem. Nic. Jen jedna čtvercová mříž vedle druhé, každá stejně velká jako skleněná tabule pod ní.

„Musím si to prohlédnout.“ Summerbelle letěla dál a obezřetně se rozhlížela po dalších nepřátelích. Ze sousedních uliček sem zaznívala všudypřítomná změt hlasů mnoha lidí. V té části pevnosti, kde stála knihovna, bylo stále ještě pozdvižení.

Cat se držela u ní, dokud se nedostaly k vrcholu klenby. Pod nimi se pravidelně jako čtverečkovaný papír rozprostíralo železné mřížoví.

„Tamto jsem myslela.“ Summerbelle slétla tak nízko, až se otevřené desky jejího bookboardu položily na mříž.

Teď to uviděla i Cat. Bylo neuvěřitelné, že si Summerbelle těch závěsů všimla na takovou dálku. Byly přidělané k jedné straně čtvercové mříže a vyvýšené nanejvýš o šířku prstu.

„Vypadá to jako vstup,“ řekla Summerbelle. „Kvůli opravám skla a údržbářským pracím.“

Takže proto byla mříž připevněná tak vysoko nad sklem. Tak se pod ní mohli dělníci proplazit a dostat se k místům, která byla zevnitř haly přístupná jen pomocí nákladných lešení.

Čtvercová mříž byla na protilehlé straně zajištěná masivním zámkem. Kdyby se jim povedlo ho otevřít, mohly by mříž seshora odklopit jako padací dveře.

„Zvládneš to?“ zeptala se Cat.

Summerbelle se zámkem dotkla dlaní. „Vypadá to jako běžný mechanismus. Mohla bych ho zkusit roztříštit zevnitř a s trochou štěstí se u toho nerozbije nic jiného.“ Špičkou jazyka si přejížděla po řezacích a přemýšlela. Pak řekla: „Asi to bude chvíli trvat. Musíš mi krýt záda.“

Catini rodiče, oba dva bibliomanti, se nikdy nepřenesli přes skutečnost, že jejich jediná dcera bibliomantské nadání nezdědila. Jak by tedy

měla Summerbelle ochránit, kdyby se znovu objevila skupina Mardukových lidí, jí bylo záhadou.

„Jednu tabulku pod tím budeme muset stejně rozbít,“ řekla Summerbelle zahloubaně.

„Pořád lepší než půlka střechy.“ Cat cítila, jak se jí zrychluje tep, ještě víc než předtím, když ji muži honili po střechách. V placatém batohu schovávala pomůcky pro vloupání, kromě jiného také řezačku skla a přísavný zvon. S jednou tabulkou si poradit dokáže.

Summerbelle sestoupila z bookboardu na přilehlou mříž a otevřenou dušeknihu položila vedle zámku.

„Tak fajn,“ řekla. „Zkusíme to.“

„Počkejte!“ rozkázala Isis a zdvihla ruku. „Tohle je...“
 „Past?“ Furia větu dokončila se samozřejmostí vášnivé čtenářky, která tenhle výrok znala ze stovky knih. Zároveň sama cítila, co Isis myslí. Vzduch byl protkaný bibliomantskými energiemi, dokonce i světlo se zbarvilo odstínem zažloutlých knižních stránek.

Obě pohlédly na Finniana, který se vedle nich zastavil na konci třetího sálu. Zdálo se, že chce něco říct, zoufale hledal slova a prohlížel si je obě s bezmocností dítěte, které nechápe, co se s ním děje. Furia si náhle vzpomněla, kde už se s tímhle pohledem setkala: Před půl rokem, když se Isisin otec dozvěděl, že je jeho nevlastní dcera exlibrou. Tenkrát se změnila minulost a s ní i Celestianova paměť. S něčím takovým se nikdo nevyrovnával lehce. Lidský mozek nebyl uzpůsobený k tomu, aby přepisoval staré vzpomínky novými. Muset bezmocně přihlížet manipulaci s vlastním rozumem bylo víc, než mnozí dokázali snést.

Ale oni všichni si tím prošli, a tak Furia na první pohled poznala, co se s Finnianem právě děje. Spěchala k němu, vzala ho za ruku a snažila se zachytit očima jeho roztěkaný pohled.

„Finniane,“ zapřísahala ho, „o co tu jde?“

„Něco je... jinak,“ vykoktal.

Poplašeně hledala známky toho, že došlo ke změně. Ona sama spustila proměnu minulosti jen nepatrným detailem, když přiměla Siebensterna v devatenáctém století k tomu, aby sepsal příběh dívky z hranice dne a noci. Tím se v přítomnosti z Isis stala právě taková dívka, exlibra ze Siebensternovy knihy. Furia se domnívala, že už všechny do-

pady této manipulace poznala, ale možná něco přehlédla. Jenže čím déle o tom přemýšlela, tím jasněji chápala, co Finnian myslí: Bylo to, jako by neviditelní jevištní technici přesouvali kulisy jejich vzpomínek a měnili rekvizity.

„Marduk,“ zašeptal Finnian. „Je exlibro... a navíc bibliomant!“

„To je přece...“ Nemožné, chtěla nejspíš Isis říct, jenže pak se začala dívat stejným pohledem a náhle jí bylo jasné, že ona sama je živoucím důkazem opaku.

Exlibri nemohou být bibliomanty. Kdysi to ve světě bibliomantiky bývalo železné pravidlo. Všichni měli za to, že Isis je jedinou výjimkou. Jenže teď samozřejmost tohoto zákona pobledla a na jeho místo nastoupil jiný: *Jistěže* mohou mít exlibri bibliomantskou sílu. Z jednoho okamžiku na druhý začalo být absurdní, že si kdy mysleli něco jiného.

Zbytky jejich starého povědomí byly ale stále přítomné stejně jako písmo přečtené stránky, která prosvítá papírem té další. Nebylo to všechno zapomenuto a možná ani nikdy nebude, právě tak jako všichni nejasně tušili, že Isis bývala člověkem, ne exlibrou. Bylo to, jako by se jim minulost měnila před očima. Následky se ukazovaly kousek po kousku.

„Marduk je bibliomant,“ řekla Isis bezvýrazně. „Vždycky jím byl.“

A tím se všechno změnilo. Jejich plán začal být nesmyslný, jejich cíle už se možná nedalo dosáhnout.

Bylo jednou ze zvláštností zásahu do času, že se vědomí změny nikdy nedostavilo okamžitě. Až když pravda člověka cvrnkla do nosu, pak teprve ji pochopil. Tak to bylo u Celestiana, který musel uznat, že mnohé z toho, co si myslel, že ví o své nevlastní dceři, už neodpovídá skutečnosti – a tak to teď bylo i s nimi. Finnian byl první, kdo si toho všiml, a teď i Furia a Isis pochopily, že znenadání platí nová pravidla hry.

Exlibri mohou být bibliomanty.

„Ksaku,“ mumlala Furia, když jí došlo, co je prvním následkem změny. Cat mluvila o trezorových dveřích do klenotnice, o ocelové bráně v zadní stěně třetího sálu. Za ní, jak jim Finnian řekl už před ně-

kolika týdny, se nacházely Mardukovy nejuzácnější artefakty. Nejdrahoccnějši z těchto skvostů byla mapa Sanktuaria.

Teď před sebou ale neviděli nic víc než prosté dřevěné dveře, za kterými by člověk čekal úklidovou komoru spíš než poklady zločince, jako byl Marduk. Primitivní zámek by otevřel kterýkoli lupič s drátem v ruce – kdyby ze dveří nevycházela aura, vyzařování tak mocné bibliomantiky, že Furií před očima několik okamžiků tančila písmenka.

„To není dobrý,“ šeptla Isis.

„Dokážeš je otevřít?“

„Doufám.“ Isis popošla dva kroky dopředu, až ji od dveří dělily jen asi dva metry. Pomalu natáhla paži a dlaň držela tak, jako by se už dotýkala dřeva. „Marduk je zevnitř zajistil nějakými stránkami knih.“ Zavřela oči a soustředila se. „Nedokážu rozpoznat, ze které knihy pocházejí. Kdybych to věděla, bylo by to snazší.“

„Já necítím vůbec nic,“ řekl Finnian hlasem, který už zase zněl skoro jako jeho vlastní. Prvotní úžas pominul, postupně byl znovu stejný jako jindy.

„Má Marduk nějakou oblíbenou knihu?“ zeptala se Isis.

„Myslíš, že se o tom vybavuje zrovna se svojí lichvářskou bandou?“

„Když je bibliomant,“ říkala Isis koktavě, jako by pro ni stále bylo těžké to přijmout, „pak má určitě dušeknihu.“

Furia zbystřila. „Myslíš, že vytrhl stránky ze svojí *dušeknihy* a zajistil dveře zrovna s nimi?“

Zobákniha v její ruce sebou trhla. Zkrabacený krk se celou svou délkou natáhl z desek a napřímil se. „Žádný bibliomant by...“

„Pán tohoto domu není obyčejným bibliomantem,“ skočila jí Isis do řeči. „Je to exlibro. A jestli se nepletu,“ znovu se na chvilku zarazila, zatímco její mysl šátrala po písmenkách na druhé straně, „tak vypadl ze své vlastní dušeknihy.“

„To jde?“ zeptala se Furia užasle.

„Ty stránky za dveřmi... jsou nasycené mocí. Něco takového dokáže jenom někdo, kdo k nim má neobyčejný vztah. Nemyslím, že by

stačilo, kdyby to byly prostě stránky jeho oblíbené knihy. Jsem si teď skoro jistá, že to jsou stránky z jeho dušeknihy. Připadá mi to skoro, jako by za těmi dveřmi stál samotný Marduk.“

Finnian se ohlédl sálem zpátky. Police plné výstavních exponátů zablácily výhled k průchodu do prostřední ze tří hal, kde Furií uniklo poslední origami. „Určitě už je varovalo. Stoprocentně už sem jdou.“

Brány byly zamčené, ale silnému náporu by neodolaly.

„Postarám se o to.“ Furia máchla zobákníhou tak prudce, až se jí krk divoce rozhoupal a ozval se přívalem nadávek.

Isisiny vysoké lícní kosti jako by byly vystouplejší než jindy. „Zdržte je nejdéle, jak to půjde. Potřebuju jenom dost času a ty dveře už nějak otevřu. Marduk je možná silný, ale pochybuju, že by přišel s něčím, co zastaví Siebensternovu exlibru.“

Přinejmenším věděli, že Marduk není exlibro z nějakého Siebensternova románu. Furia už jich teď měla přečtenou většinu, dokonce i ty špatné, protože si mezery ve sbírce, která byla v knihovně rezidence, mohli doplnit výtisky z vily Angelosantových. Ani v jediném z nich se nepsalo o Mardukovi. Zato to bylo jméno patrona města ve starověkém Babylonu, a možná že Marduk byl právě tímhle patronem, který vypadl z nějaké sbírky mýtů v refugiiích.

K tomu se přidávalo jeho spojení s Adamitskou akademií. Legenda praví, že když lidé postavili Babylonskou věž, aby díky ní dosáhli k nebi, rozhněvali tím Boha, který stavbu zbořil a potrestal je za rouhačství: Jestliže mluvili do té doby všichni lidé země jedinou řečí – záhadnou adamitštinou – dále už si rozumět neměli. Jazyk Adamův upadl v zapomnění, porozumění mezi lidmi skončilo a na jeho místo nastoupily nedůvěra a rozepře.

Název Adamitské akademie se tedy vztahoval k řeči starého Babylonu, Mardukova města, a mohl mít symbolický význam: vláda, která sjednocovala všechny bibliomanty, tak jak to kdysi činil společný prajazyk.

Isis přistoupila k nenápadným dveřím blíž. „Je za nimi něco živého.“

Finnian nakrčil čelo. „Někoho tam zamkl? Zrovna se svým nejvzácnějším haraburdím?“

„Možná nějakého zajatce,“ odpověděla Isis. „Ale spíš strážce. Finniane, jdi s Furií zpátky k bráně. Pomoz jí zadržet Mardukovy muže co nejdéle.“ Z pouzdra vytáhla stříbrnou pistoli a podala mu ji. „Na, vezmi si to.“

Protáhl obličej, zkusil, jestli už je zbraň odjištěná, a utíkal za Furií.

O pár chvil později stáli před zamčenou bránou do druhého sálu. Obě vysoká křídla byla zavřená, Finnian nechal těžký klíč v zámku. Hlasy, které celou dobu slyšeli ze směru od knihovny, se k nim stále přibližovaly.

„Musíme to udělat rychle!“ Furia otevřela zobáknihu. „Zatáhnout hlavu!“

Dlouhý krk se stáhl, až z desek vyčuhovala jen žlutá špička. „Žádnou hlavu nemám,“ namítla kniha uraženě. „Jenom zobák!“

Furia položila otevřený svazek na zem a dřepla si před ním. Summerbelle ji sice naučila rozštěpit srdce stránky jednou rukou, ale tradiční metoda byla přece jen jistější. Uchopila jednu stranu a stiskla ji mezi dlaněmi. Když ruce pomalu oddalovala, papír se rozštěpil do dvou vrstev. Mezi nimi žhnulo srdce stránky, bílé zlaté světlo, které vyzařovalo z vazby přes papír. Přitom se objevilo písmo, hlásky jazyka, kterému Furia nerozuměla, ale přece ho dokázala snadno přečíst. Zatímco ho četla a soustředila se na to, co má v plánu, zahalila záře zobáknihy zámek oslnivou jasností, protáhla se klíčovou dírkou a o pár vteřin později z ní vyrazila zase ven. Jako stopa hořícího benzínu vzplánilo světlo po okrajích obou křídel, uhánělo přes hrany a splynulo opět u zámku. Oba pravoúhelníky teď byly kolem dokola obklopené zářivými konturami.

Světlo se zrcadlilo ve Finnianových očích. „Udrží je to?“

„Věčně ne. Možná na chvíli.“ Sama Furia sotva věděla, co vlastně vyvádí. Zatím se o něco podobného pokoušela jenom tehdy, když si chtěla ve svém pokoji v klidu číst, to pak někdy zajišťovala dveře

takhle. Ale nejnebezpečnějším vetřelcem, kterému se tak chtěla ubránit, byl její bráška Pip – ne tlupa rozzuřených kriminálníchků.

Z druhého sálu zaslechli dupot nespočtu nohou. Před bránou zaznívaly hlasy.

Finnian namířil pistoli oběma rukama na vchod. Furia se ohlédla do zadní části sálu. Isis ani dveře do vedlejší místnosti odsud neviděla, protože jí výhled zakrývaly police se sklenicemi, krabicemi a bednami.

„Isis?“ křikla a nedočkala se žádné odpovědi.

Bránou zvenčí lomcovala něčí ruka.

„Isis?“

Ozval se prudký náraz, když se někdo vrhl proti zavřenému vchodu. Pravé křídlo se otřásl v pantech. Světlo kolem dřeva na okamžik zapulzovalo a zase se zklidnilo.

Přední deska Furiiny dušeknihy se mírně nadzdvihla, když zpod ní vylezl zobák a otočil krk směrem k Furií. „Pět minut,“ zaskřehotal. „Nanejvýš šest. Víc ani omylem.“

Výraz ve Finnianově tváři se nepatrně uvolnil. Zatím ještě nemusí střílet na muže, s nimiž žil tři měsíce bok po boku.

„Isis!“ křikla Furia přes rameno. „Jak to tam u tebe vypadá?“

Opět nedostala žádnou odpověď.

„Co to tam vyvádí?“ zeptal se Finnian.

Furia horečně přemýšlela, co by mohla udělat ona sama, aby útočnický odrazila. Jenže bibliomantika nebyla bojové umění, i když se to tak občas mohlo zdát. Byla to moc, která spojovala knihy a jejich čtenáře. Používat ji proto, aby člověk uškodil jiným lidem, odporovalo její přirozenosti – a někdy se proti tomu dokonce sama bránila a mařila veškeré úsilí. Furia by mohla bez velké námahy vytvořit pár efektních ale neškodných iluzí, jenže ty by Mardukovy muže zastrašily jen stěží. Všechno ostatní vyžadovalo více cviku a méně skrupulí. Isis a Summerbelle v tom byly mistryně a žily s následky. Ale Furia k tomu tak docela odhodlaná nebyla.

Finnian chraplavě zaklel.

Ještě než si Furia všimla, kvůli čemu se rozčiluje, vřískla zobákníha: „Odes mě odsud! Dělej!“

Z pruhu světla pod křídly brány se vyrojily švábi černí jako noc, ale menší než článek prstu. Nejdřív jen dva, potom půl tuctu a nakonec tolik, že už je Furia jedním pohledem nedokázala spočítat. První z nich už se blížily k zobáknize, která ještě pořád ležela otevřená na podlaze. Žhnoucí srdce stránky udržovalo dveře zablokované, zatímco se kniha trásla strachy.

Finnian rozšlápl několik švábů podrážkou. Ale i potom se nedotčení jedinci dál valili po dlaždicích směrem k zobáknize.

Furia ji popadla a zvedla ze země, ale dávala přitom pozor, aby se srdce stránky nezavřelo. Jakmile se proud bibliomantiky přeruší, povolí i jištění vchodu. Muži na druhé straně to museli vědět, šváby nestrkali pod dveře pro nic za nic.

„Jsou to sice zločinci,“ řekl Finnian, „ale nejsou všichni hloupí.“

Furia se rozhlédla. Protože v sále bylo na policích jen pár knih, mohli tu švábi napáchat pouze malé škody. Mardukovi muži byli očividně připraveni na takové ztráty přistoupit, aby se mohli dostat k veřelcům.

„Je tu ještě nějaký další východ?“

„Pokud vím, tak ne. I skleněná střecha je chráněná mříží od té doby, co se sem Cat vloupala.“

Furia vši silou stoupla na houf několika švábů, kteří se chtěli jako nějaká ruka proplazit vzhůru po její nohavici. Zobákníha se jí klepala v ruku, statečně ale udržovala rozštěpené srdce stránky.

Zvenku do brány opět narazila těla. Záře kolem křídel mírně zablikala a zase se ustálila.

Finnian znovu namířil pistoli na vchod. Stáli teď pět kroků od něj, před nimi se po podlaze hemžilo několik desítek švábů knižních. Většina z nich se pohybovala směrem k Furií.

„Tohle už dlouho nepůjde.“ Ještě jednou křikla za sebe: „Isis! Jak jsi daleko?“

Tentokrát uslyšela něco, co znělo jako sten.

„Dobře,“ řekla rozhodně zobáknize. „Jak dlouho ještě ty dveře vydrží, když zavřeš srdce stránky?“

„Dlouho ne,“ zaskřehotala kniha.

„Přesněji by to nešlo?“

„Možná dvě minuty, možná ani minutu. Jak to mám asi vědět?“

„Výborně,“ řekl Finnian.

„Isis!“ zařvala Furia přes rameno. „Jdeme zpátky dozadu. Máš ještě minutu!“

Rachot. V prvním okamžiku si Furia myslela, že Mardukovi muži konečně prorazili dovnitř. Ale hluk přicházel z opačné strany.

Finnian si levou rukou otřel pot z očí, zatímco pravou stále mířil na bránu. „Připadá ti to jako ‚Haló, lidi, už to mám?‘“

Rachot se ozval znovu, tentokrát tak hlasitě, jako by se zřítíla část střechy. Zobákníha sebou trhla.

„Pojďte sem!“ křikla Isis. „Rychle!“

Furia s Finnianem vydechli.

„Nebo ne, stůjte, nechoďte sem!“

Odhodlaně na sebe kývli a rozběhli se. Furia v běhu zavřela zobákníhu. Spojení s bránou se přerušilo. Koutkem oka viděla, jak zářivé obrysy začaly blikat jako vadná neonová zářivka. Na druhé straně se někdo znovu vrhl proti dveřím.

Jak běžela, nasávala Furia vzduch do plic. V zadní části sálu se rozlinul zvláštní pach.

Isis stála vzpřímeně před Mardukovou klenotnicí a nahlížela do ní. Dveře byly propadlé dovnitř, panty vylomené. Kolem dřeva tančily plameny a až za pár okamžiků Furia pochopila, že v nich hořely stránky knihy, které tam byly připevněné k ochraně průchodu – stránky z Mardukovy dušeknihy. Nejpozději teď bolestně pocítil, že se dění v jeho základně vymklo kontrole, ať už se právě zdržuje, kde chce.

„Běžte... zpátky,“ vysoukala ze sebe Isis dýchavičně.

„Každou chvíli tu budou,“ namítla Furia. „Už nemáme čas!“

Po krátkém zaváhání popošli s Finnianem o kousek vpřed, až mohli vedle Isis oba nahlédnout do malé místnosti. Štiplavý pach překrýval zápach spaleniny ze zuhelnatělých stránek dušeknihy.

Je za nimi něco živého, říkála předtím Isis.

Klenotnice měla sotva pět krát pět yardů, nízký strop a tmavé cihlové zdi. Na množství podstavců podél zdí ležely pod skleněnými poklopy nenápadné předměty: na jednom stará kniha vázaná v kůži, na dalším pozůstatky něčeho, co asi bývala kamenná tabulka. Pod třetím poklopem stála nádoba, která docela dobře mohla být urnou. Ostatní věci, které tu Marduk uspořádal do soukromé sbírky, nebyly ani k rozpoznání, na to tu bylo příliš špatné osvětlení. Jediné světlo vycházelo z velké mísy s ohněm, která spočívala na po boky vysokém sloupu uprostřed místnosti. Žhnuly v ní plameny bíložluté barvy, jako by byly rozdmýchané teprve před chvílkou.

„Otevřený oheň?“ podivil se Finnian. „Zrovna tady?“

Isis přikývla. „Už to hořelo, když dveře povolily.“

Za nimi se znovu ozvaly údery a nárazy do brány sálu.

„Není to obyčejný oheň.“ Isis měla zastřený hlas. Že se vůbec ještě držela na nohou, byl malý zázrak.

„Kde je ta mapa?“ zeptala se Furia.

Isis ukázala na oheň. „Nejspíš za tím, přímo na druhé straně místnosti.“

Furia zamžourala do jasného světla, ale nedokázala poznat, co se nachází v temnotě za plameny. Touha vstoupit do klenotnice, obejít mísu s ohněm a vzít si mapu Sanktuaria byla na okamžik obrovská. Přesto Furia zůstala dost rozumná na to, aby si položila otázku, jestli to je skutečně její přání, nebo jestli ji k tomu nepobízí spíš něco jiného. Vzduch byl tak prosycený bibliomantikou, že téměř nedokázala určit, kde končí její vlastní síly a začínají cizí energie, které tu musí působit už celou věčnost.

„Nemůžeme jít dovnitř,“ řekla Isis, zatímco všichni tři omámeně nahlíželi do nenápadné místnosti. „Tahle věc je tak stará a mocná, že by nás...“

V té chvíli oheň syčivě vystřelil až ke stropu, vymanil se z mísy a jako zvíře seskočil na zem. Tam se rozprostřel, ještě jednou zaprskal do výšky, obalil se plápolajícími výrůstky a zformoval se do postavy z plamenů, bez tváře, ale téměř lidské. Sedm stop vysoké, vyprahlé jako hořící větvoví a strašlivé jako džin, který hněvivě vylétl z láhve.

„Já jsem Fornax,“ zaznělo v praskavé ozvěně. „Jsem zhoubou Velké knihovny. Jsem Alexandrijský plamen.“

Dobře,“ protáhla Furia šeptem, takže to znělo, jako by jí z plic unikl veškerý vzduch. „Kdo nebo co je ksakru Alexandrinský plamen?“

„Alexandrijský,“ řekla Isis bezvýrazně.

„Nejmenuje se tak nějaký verš?“ Probudily se v ní vzpomínky na hodiny lyriky s panem Theophilem, které byly tady a teď tak absurdní jako všechno ostatní, co jí při pohledu na ohnivé stvoření šlo hlavou.

„Tohle se ti zdá jako nějaký *verš*?“ zeptal se Finnian.

„No a jako co se to teda zdá tobě, mistře špionů?“ Nechtěla to říct a hned v té samé vteřině toho litovala. Finnian na sebe vzal velké riziko, aby tu dnes mohli být. A když se přitom nedozvěděl o tomhle Fornaxovi, pak to asi nebyla jeho chyba. Nejspíš ani nikdo kromě Marduka nevěděl, co se v klenotnici skrývá a stráží tam jeho poklady.

„Fornaxi,“ oslovila Isis stvoření. „Co musím udělat, abys mi povolil vejít?“

„Já jsem zhoubou Velké knihovny!“ zvolala ohnivá bytost ještě jednou. „Jsem Alexandrijský...“

„No jo,“ vložila se do toho Furia netrpělivě. „To už jsi říkal.“ Dušekniha v jejích prstech se celá chvěla, protože švábi knižní se k nim nezadržitelně blížili sálem.

Isis na ni úkosem vrhla ohromený pohled. Možná v něm byla i trocha výčitek. Ale Furií se zdálo, že už se dostali příliš daleko na to, aby to teď zkoušeli jen diplomaticky.

„*Byl* jsi zhoubou Velké knihovny,“ řekla důrazně. „To už ale nejsi. Jinak bys netvrđnul tady v té díře. A zrovna jako strážce knih.“

I když bylo její odhodlání jen předstírané, nechtěla teď vycouvat.

Stále ještě se s Isis mohly přenést do bezpečí skokem – potřebné knihy měly u sebe –, nebo si dokonce při troše času mohly otevřít bránu do knihovny v rezidenci.

Za nimi narazilo do brány něco velkého. Tentokrát to znělo až příliš jako beranidlo. Možná to byl vozík, který muži společnými silami vrhali proti dřevěným křídům.

„No,“ řekl Fornax a protáhl O, jako by svou ohnivou nohou právě šlápl do louže, „jsem strážce, to je pravda.“

„Takže jsi Mardukův *slouha*?“

„Jeho slouha? Pche!“ Fornax se syčivě roztáhl, až byl třikrát širší. „To já jsem kdysi zpustošil Alexandrijskou knihovnu. Pohltil jsem každický její spis, až pach hořícího papyru vyhnal z přístavu i poslední loď. Střechy knihovny se kvůli mně rozpadly na popel a sloupy na černý prach. Učence jsem upekł jako králíky a vymazal jsem tisíce let dějepisectví. Byl jsem zánikem kultury, ničitelem antického vědění. Byl jsem zhoubou...“

„Jo, jo,“ skočila mu Furia do řeči. Mimo klenotnici nebylo horko ani trochu. „To je všechno moc pěkný. Ale teď jsi Mardukův otrok.“

„Jsi tu zamčený,“ řekla Isis. „A nemůžeš nám nijak ublížit, dokud nepřekročíme práh.“ Špičkou kozačky naznačila podél dveří do klenotnice neviditelnou linii. Furiu neuniklo, že se jí přitom vyčerpáním třese noha.

„Trvá to celé moc dlouho!“ řekl Finnian.

„Samozřejmě že to trvá moc dlouho!“ odsekla Isis ostře. „A nemůžu se dočkat, až přijdeš s nějakým rychlejším řešením.“

Furia nespustila Fornaxe z očí. „Takže jakmile vejdemo do tvého vězení, tak nás spálíš, mám pravdu?“

„Ano!“ zahulákal oheň rozjařeně. „Spálit! Pohltit! Zemřete mučivou smrtí v plamenech! Stejně jako knihovníci starého Egypta.“

„Jak tě vlastně Marduk oživil?“ zeptala se Isis.

„Oživil?“ Teď mluvil Fornax téměř plačtivě. „Našel mě! Nezaslouženě si mě přivlastnil! Marduk je krutý pán. Hrozí mi, že mě uhasí, když neposlechnu. Proto poslouchám, ach ano.“

Furia pohlédla na Isis. „Nějaké nápady?“

Bývalá agentka otevřela pusou, aby odpověděla, přehlušil ji ale další nájezd na bránu. Znovu k nim dolehl praskot dřeva. Jestli se ta banda kriminálníchků ještě nedostala dovnitř, určitě se jim to povede při dalším pokusu.

Finnian se rozzlobeně díval na Isis a Furiu. „Nevydržel jsem to tu tři měsíce, abych to pak těsně před cílem vzdal.“

Furia zavrtěla hlavou. „Nevzdáváme se.“ Otočila se k Isis a dodala: „Je to tak, ne?“

Isis si jich nevšímala a natáhla ruku, až měla špičky prstů na úrovni prahu.

Jako by Fornax vybuchl. Vmžiku se roztáhl, až jeho plameny zaplňovaly celý prostor, stalo se z něj syčivé inferno, které pronikalo do každíčkého koutu klenotnice a končilo až u otevřených dveří. Vypadalo to, jako by někdo uvnitř místnosti namířil plamenomet na skleněnou tabuli.

Isis ruku nestáhla, dokud ohnivá bouře neustala a nestala se zase vyzáblou postavou Alexandrijského plamene. Místnost zaplnil vítězoslavný smích. „Má moc pohlcuje, má moc spaluje, má moc je *nezměrná!*“

Isis otočila ruku. Bříška prstů měla zarudlá, ale spálená nebyla. „Rozhodně to není žádná iluze.“

Furia ustaraně krčila čelo, zatímco Finnian natahoval krk, aby viděl do klenotnice. „Jak to, že tam není nic spálené?“ zeptal se. „Všechny ty krámy na soklech jsou nepoškozené.“

„Ach ano!“ radoval se znovu Fornax. „Alexandrijský plamen sám určuje, kdy spálí.“ Trochu nesměleji dodal: „Jen žádný papír, toho už jsem pozřel do sytosti. Knihy, svitky, papyrus – nic z toho už v mém plameni nedojde škody.“ Jako by ho napadlo, že tímhle doznáním možná ztratil na strašlivosti, ukázal plápolající rukou na Finniana. „Ale tebe uškvařím na smrdutou kaši, člověče! A ty dvě budou hořet jak suché chrástí. Neboť já jsem Fornax, blesk boží!“

„Hlavně jsi pěkněj vejtaha!“ odsekla Furia.

Náraz do brány otřásl sklenicemi v policích. Furia doufala, že Isis dostala nápad, a chtěla jí poskytnout víc času. Možná se jí podaří odlákat Fornaxovu pozornost.

„Na někoho, kdo se nechal chytit a uvěznit, ze sebe dost naděláš!“ křikla směrem k ohnivě bytosti. „Jak dlouho už vězíš v téhle díře? Několik měsíců?“

Z Fornaxe se stal hněvivý gejzír ohně, vzpřímený proud plamenů, který mocně stoupal ke stropu a halil Furiu do žhavého světla.

„Nebo několik let?“

„Neposmívej se konci jedné éry,“ zaburácel, „zániku starověkého orientu, ničiteli veškerých písemností! Spálil jsem deset tisíckrát víc, než ty toho kdy přečteš, mladičká bibliomantko!“

Než stihla něco odpovědět, ozval se za bránou na druhé straně sálu křik. V prvním okamžiku si Furia myslela, že Mardukovi muži definitivně pronikli dovnitř, ale pak se z jediného výkřiku stalo crescendo vícehlasého řevu. Zaznívala v něm bolest a smrtelný strach.

Od klenutého skleněného stropu se ozýval zvuk, jako když se z lahve vysává zbytek tekutiny, a na několik okamžiků se zdálo, že to skřípou samotné skleněné tabulky nad jejich hlavami pod vahou nějakého nového nepřírozeného pnutí.

Jeden po druhém výkřiky umlkaly a v sále se rozhostilo strašlivé ticho. Furia teď slyšela jen svůj vlastní dech podkreslený zběsilým tlukotem srdce.

Fornax se smrští do plamínku velkého jako dlaň a skočil zpátky do své mísy. „Co to bylo?“ šeptal zaraženě.

Furia měla pocit, jako by jí něco vyrvali z hrudi, ani to nebolelo, ale bylo to tak nečekané, že vyděšeně vykřikla. I zobákniha hlasitě zasténala, zatímco Isis zavravorala a klesla na kolena. Jen Finnian stál dál vzpřímeně a Furiu došlo, že to necítí. Ať už se právě dělo cokoli, působilo to jen na bibliomanty a bytosti, které se zrodily z bibliomantské energie.

„Co to...“ začal Finnian a přejížděl pohledem od Isis k Furiu.

V tom náhle zaburácel hluk praskajícího dřeva, tentokrát nezměrně hlasitěji, a následoval ho ohlušující rachot.

„To byla brána!“ Finnian napřímil pistoli a rozběhl se.

„Ne!“ Isis chtěla vyskočit na nohy a utíkat za ním, ale už při prvním kroku se hned zase zhroutila. I Furia to stále ještě cítila. Někdo jim vzal část jejich bibliomantské energie. Jen velmi pozvolna se formovala zpět.

Isisiny modré oči byly doširoka otevřené. Když se Furia setkala s jejím pohledem, vyděšeně se sama sebe ptala, jestli se Isis vzdala. Do hry vstoupil někdo, kdo pouhou svou přítomností zmařil jakýkoli pokus o obranu.

„Kdo to tam je?“ zeptala se Furia hlasem, kterého se sama polekala. „Marduk?“

Isis zavrtěla hlavou. Marduk byl podle všeho najednou její nejmenší starostí.

Fornax v klenotnici teď nebyl větší než prst, nepatrný proužek světla v pološeru místnosti. „Zatracení bibliomanti,“ zájikal se. „Zatracení prokletí bibliomanti! Tak přece zmizte, nechci s vámi nic mít! Já jsem Alexandrijský plamen, jsem zhoubou Egypta a vládcem ohně.“

Dál si pro sebe mumlal, ale Furia už ho neposlouchala. Musela se rozhodnout: zůstat tady a čekat, nebo jít za Finnianem a zjistit, co se děje.

Ale Finnian se po Isisině výkřiku už zastavil. Teď se vrátil zpět a popadl Isis pod paží. „Vstaň,“ řekl. „Musíš odsud dostat Furiu!“ Takže i on si všiml prázdnoty v Isisině pohledu.

„Můžu skočit sama,“ ozvala se Furia.

„Ne,“ namítla Isis. „Nemůžeš, když to nebude chtít *on*.“ Postavila se na nohy. „Ubírá nám energii. A může ji obrátit proti nám.“

Furia popošla pár kroků vpřed, aby se mezi policemi podívala k bráně. Jenže ve výhledu jí stály ještě skříňky s bibliomantskými trofejemi a artefakty. Aby něco rozpoznala, musela by se pustit mnohem dál od ostatních. „Kdo je to?“ Z nevědomosti byla ještě vzteklejší.

Isis se potácivě dala do pohybu a po několika krocích šla čím dál rychleji. Furia rozčileně klouzala pohledem od ní ke vchodu do klenotnice a zase zpátky. Za nenápadným vstupem teď panovala temnota a jen nepatrný svit prozrazoval, kde Fornax ve své míse žhne. Opatrně k němu udělala krok, pak ještě další.

„Vidí tě,“ naznačil Finnian téměř bezhlesně rty. Výraz v jeho tváři ji zapřísahal, ať to nedělá.

Pomaloučku vkročila na neviditelný práh. Tam se ještě jednou zastavila. Fornax se schoval do své ohňové mísy a nebyl větší než plamínek na zápalce. Možná si jí nevšimne, když poleze po zemi – na všech čtyřech nebo ještě lépe po břiše.

Naposledy se ohlédla přes rameno. Finnian se k ní blížil, vrtěl hlavou a gestikuloval. Ale už bylo pozdě. Když se Isis pokouší zastavit nového protivníka, musí se jeden z nich postarat o mapu Sanktuaria. A Finnian není bibliomant. Jestli to někdo dokáže, je to Furia.

Shlédla ke své dušeknize. Zobák se obrátil vzhůru k ní.

Finnian už byl skoro u ní.

Slyšeli, jak Isis někde za policemi něco křičí, nějaké jméno, kterému Furia rozuměla jen zpola.

Pomaloučku si dřepala. Musí to udělat *teď*, čas utíká. V kapse na stehně měla schovanou knihu pro skok. Jakmile bude mít mapu v rukou, může se přenést do bezpečí. Jenže co pak bude s Finnianem? Jestli Isis přemůžou, bude Furia jeho jedinou šancí, jak se odsud dostat živý.

Natáhl k ní ruku. Že ji chce zastavit, nijak nesouvisí s jeho vlastním bezpečím, to věděla. Jak často mu Cat vyčítala jeho lehkovážnost. Jde mu o Furiu. Myslí si, že dělá strašlivou hloupost.

Možná už to bylo dávno jedno.

Právě chtěla překročit práh, když se halou prohnala bouře. Police s trofejemi shodila k zemi jako domino a v celém inventáři probořila širokou brázdou. Za velkého rachotu se rozbíjely sklenice a nádoby, vzduchem létaly bibliomantské relikvie. Jen krátce zahlédla Furia před vyraženou bránou do druhého sálu Isis. A stál tam ještě někdo další,

osamělá postava. Nebyl to obr, kterého čekala, jen muž v dlouhém kabátu. A díval se na Furiu. Když se jejich pohledy střetly, dostihla ji bouře, strhla s sebou Finniana a vrhla ho na ni. S výkřikem narazil do Furie a před klenotnicí se zhroutil k zemi.

Furiu síla nárazu mrštila dopředu, přímo do temnoty klenotnice, tři čtyři kroky daleko – pak hlavou narazila do něčeho tvrdého. Srážka s podstavcem Fornaxovy mísy ji málem omráčila. Otupěle se obrátila na záda, vzhledla vzhůru a uviděla zaoblení mísy lemované zlatavou září plamenů.

Zachvátil ji žár, když nad ní Fornax vzplál a zaplnil klenotnici svým ohněm.

Plameny vyšlehly z mísy ke stropu jako rozkmitaný žhnoucí hřib, který se nahoře roztáhl a ohřál vzduch nad Furií na bod varu. Otočila se, ignorovala bolest i závrať, pohlédla k trofejním podstavcům v zadní části místnosti a okamžitě pochopila, že až k nim to nikdy nezvládne. Bylo to jen pár yardů, otázka několika vteřin, ale kdyby teď vyskočila na nohy, zachvátil by ji oheň a spálil ji zaživa na troud.

Místo toho se plazila po podlaze zpět ke dveřím, téměř oslepená horkem. Vzduch páchl po spálených vlasech, a když jí konečně došlo, že jsou její, bylo už skoro pozdě. Pak si vzpomněla na něco jiného, zachvátila ji panika a s větrem o závod se kradla zpět k pilířům. Ležela tam zobákniha, krk měla stažený hluboko v deskách a hrozilo, že každým okamžikem vzplane.

Popadla ji, všimla si, že jí ze hřbetů dlaní stoupá kouř, a hodila knihu za sebe otevřenými dveřmi ven. Zoufalý křik zobáku platil jí, ale to pochopila až o pár chvil později. Kouřilo se jí z celého těla, ale plazila se k východu, slyšela, jak ji Fornax rozčileně plísni, a uviděla Finniana, který se jí zvenčí vrhl vstříc přímo doprostřed horkého běsnění. Natáhl k Furií obě paže, chytil ji a táhl vpřed. Převalila se přes ni vlna žáru a syčivě jí sežehla oblečení a vlasy. Poslední varování.

„Už se nikdy nevracejte!“ burácel za nimi Fornax, když Finnian přetáhl Furií přes práh.

V další vteřině vdechla do plic studený vzduch. Po sloupci ohně, kterému taktak unikla, nebylo tady venku ani památky. Ruce měla rudé jako račí klepeta, ale nebyly vážněji popálené, sežehlo jí to jen ko-

nečky vlasů. Z oblečení se jí vznášely jemné obláčky kouře. Páchla tak strašně, že to sama téměř nedokázala snést.

Leželi s Finnianem vedle sebe, oba dva na zádech.

„Isis?“ vydrala ze sebe vyprahlým hlasem a s námahou nadzvedla hlavu. Do klenotnice se navrátil klid, Fornax hořel malým plamínkem a celou místnost halil do bronzového přití.

Furia zasténala a posadila se. Obličej i ruce měla, jako by se silně spálila na slunci, bylo to nepřijemné, ale vlastně to ani moc nebolelo.

Finnian vyskočil na nohy a natáhl k ní ruku. Nedíval se přitom na ni, ale přes ni směrem k bráně do sálu. Bouře ustala a místo toho k nim vanul ostrý pach. Marduk měl mnoho artefaktů naložených v lihu, který teď vytékal z rozbitých skleněných nádob na podlahu.

Sál vypadal jako bitevní pole, a to tu ještě k žádnému boji ani nedošlo. Isis a neznámý muž stáli u brány proti sobě, ale nedalo se poznat, jestli spolu mluví.

„Co to tam dělají?“ zamumlal Finnian.

„Podíváme se.“ Furia se dala do pohybu. Museli projít kolem posledních regálů, které ještě stály. Uprostřed sálu jim cestu zatarasily trosky nábytku, spousta z nich pod sebou pohřbívala unikátní trofeje.

Čím víc se blížili k bráně, tím jasnější jim bylo, co se stalo. Na zemi se bez hnutí válely nejméně dva tucty Mardukových mužů, jeden přes druhého, měli překroucené končetiny a vyrvané oči a byli pomačkaní a poházení kolem jako hračky. Jestli se v pevnosti nacházeli ještě další Mardukovi následovníci, dali se jistě na útěk. Alarm už nekvílel a i siréna utichla.

Isis a neznámý muž se vzájemně pozorovali ze vzdálenosti několika yardů. Bibliomantka byla k Furií a Finnianovi otočená zády. Zato muž stál čelem k nim a viděl je přicházet. Furií přelétl jen letným pohledem, ale Finniana si prohlížel pozorněji.

„Takže je to pravda,“ řekl Isis. „Ty ses s nimi vážně spojila.“

„Jako by to snad pro tebe bylo překvapení.“

„Ve zprávách o jejich posledních útocích byly nějaké náznaky a nejasné indicie, ale žádný důkaz. Všechny stopy jsi za sebou zametla velmi

důkladně, Isis. “Tvářil se tvrdě. „Kolik našich lidí jsi musela zabít, aby se nikdo nedozvěděl, že ses přidala k tomuhle pólvu?“

„Jak jsi mě našel?“

Cizinec vytáhl zmuchlané origami a luskl prsty. „Odchytil jsem ho. Někdy jsme lepší, než tvrdí naše pověsti.“

Měl na sobě dlouhý kabát ze světle hnědé usně, jehož lem mu sahal až k holínkám. Kalhoty byly také z kůže, k nim si oblékl světlou košili a vestu zemité barvy. Člověk by ho mohl považovat za exlibra z románů o Divokém západu, za zestárlého pistolníka. Kolem pasu nosil opasek s pouzdrem na dušeknihu, stejně jako dřív Furiin otec, a na krku černý šátek se sponou. Měl šedivé vlasy po ramena a bílé strniště. Furia odhadovala, že je mu něco přes šedesát. Jeho tvář vypadala tvrdě, ale nebyla vyhublá a na muže svého věku měl překvapivě atletickou postavu.

Během posledních měsíců Isis o své agentské minulosti zatvrzele mlčela a informace poskytovala jen v případě, že byly důležité pro zdárný průběh nějaké akce. To jim umožňovalo využívat nehlídané únikové cesty a vyhýbat se střetům. Nikdy však nezmínila žádné osoby, se kterými měla co do činění během let ve službách Adamitské akademie. Furia si byla náhle jistá, že jedním z důvodů byl tenhle muž.

„Isis,“ řekla tak klidně, jak jen dokázala. „Kdo to je?“

Tiše se zasmál. „Tys o mně nikdy nemluvila? Nevím, jestli by mě to mělo štát, nebo jestli bych měl obdivovat tvoji loajalitu.“

Při slově loajalita se Finnian zatvářil ještě vztekleji než dosud. Furia doufala, že se na cizince nepokusí vystřelit. Cítila mocnou bibliomantiku, která v něm dřímala. Jeho síla byla několikanásobně větší než její vlastní, a možná dokonce rovnocenná s mocí zesláblé Siebensterovy exlibry.

Když Isis na jeho slova neodpovídala, dodal: „Neměla jsi nás zradit. Bylo to pro nás velké zklamání. Pro nás všechny, ale pro mě osobně především. Pořád ještě nechápu, jak jsem se v tobě mohl tolik zmýlit.“

„Nedal jsi mi na výběr.“

„Měla jsi mnohem víc než na výběr. Měla jsi budoucnost!“ Muž se znovu úkosem podíval na Furiu. „A dneska? Máš místo toho na krku kupu děcek, co si myslí, že můžou několika lacinými triky odstartovat revoluci.“ Viděl, že se mu Finnian chystá postavit na odpor, ledově se usmál a přiložil si ukazováček na rty. Bezhlavně říkaly: *Nedělej to!* A Finnian skutečně sklonil zbraň. Muž se obrátil znovu na Isis: „Tohle jsi jim namluvila? Že mají šanci?“

Isis se ohlédla na Furiu. „Jděte už,“ řekla. „Zmizte odsud!“

Furia s Finnianem se podívali nejprve na ni, potom na muže. Nikdo se nepohnul z místa.

„Můžu je oba nechat jít,“ řekl neznámý. „Na znamení dobré vůle.“

Furia se zhluboka nadechla a podívala se cizinci přímo do očí. „Kdo jste?“

Měřil si ji trochu posměšným a trochu hněvivým pohledem. Ale než mohl něco říct, předběhla ho Isis.

„Atticus Arbogast,“ oznámila. „Můj učitel během agentského výcviku. Můj...“ Zaváhala, než větu dokončila, a když se k tomu pak dostala, mírně klesla hlasem: „Můj mentor na lyceu *Le Carré*.“

Furia zvedla obočí. „Vy jste tu svoji agentskou školu pojmenovali po Johnu le Carrém? Po tom autorovi špionážních románů?“

„Jsme Akademie a ty nás nemáš ráda,“ řekl Arbogast, „ale knihy milujeme stejně jako ty. A zcela jistě víc než on.“ Kývl Finnianovým směrem. „Už tě někdy napadlo, že možná stojíš na špatné straně, mladá dámo?“

„Atticus Arbogast,“ pronesl Finnian pomalu. Jeho pohled i tón hlasu prozrazovaly nenávisť. Znenadání pozvedl pistoli a zamířil.

Protiútok přišel tak rychle, že si Furia sotva všimla, co se vlastně děje. Finniana náhle něco mrštilo dozadu, takže ztratil zbraň, ale místo aby spadl na zem, narazil do neviditelné zdi. Pak ho to pomalu táhlo vzhůru a něco mu tisklo hrdlo. Rukama si šmátral po krku, ale našel nic, co by mohl uvolnit. Asi dva metry nad zemí zůstal viset ve vzduchu, jako by se houpal na provaze. Obličej se mu zbarvil do ruda,

pak do modra, zatímco se vzpíral smrti uškrcením. Z úst mu vycházelo zmučené chroptění, pak přestal zoufale škusbat nohama.

„Atticus!“ zařvala Isis. „Nech ho jít!“

Furia na kratičký okamžik zvažovala, že by utíkala k Finnianovi a zkusila ho zespona chytit za chodidla. Pak se ale prosadil její vrozený pud, v ruce se jí s třepotavým zvukem otevřela zobákniha a v té samé vteřině rozštěpila srdce stránky.

Arbogast nakrčil čelo, když viděl, jak je hbitá. Ale jen se usmál, když k němu bez rozmyslu vyslala vlnu smrtící síly. Jeho vlastní dušekniha byla pořád ještě v pouzdře na opasku. Nepatrně se rozevřela a mezi stránkami se prodralo planoucí světlo. Arbogast nemusel ani použít ruce, aby knihu otevřel a využil její sílu.

Tlaková vlna se otřela o Isis a roztočila ji kolem vlastní osy, pak se ale vytratila ještě dřív, než dorazila k muži. Furia rozzuřeně vykřikla a vyslala druhý útok, tentokrát spolu s bleskem, který ve stropě nad Arbogastem prorazil díru a zasypal ho krupobitím střeňů. Nepohnutě stál uprostřed vodotrysku skla, jako by to byl letní dešťík, a i tenhle útok odrazil bez znatelné námahy.

Za Furií se Finnian zřítíl na zem a začal kašlat a plivat. Utíkala k němu a pevně ho držela, dokud zase nenabral dech. Přitom našla pistoli, zdvihla ji a chvíli potěžkávala v ruce.

„Dej mi ji!“ křikla Isis.

„Ne...“ chroptěl Finnian.

Ale Furií bylo jasné, že další napadení by už Arbogast nenechal bez trestu. A dokud Isis nepoužije jejich nejsilnější zbraň, srdce stránek ve své hrudi, bude lepší nedávat tomu muži důvod k protiútoku.

Beze slova hodila stříbrnou pistoli Isis. Ta ji s lehkostí chytila a zastřčila si ji zpět do pouzdra.

„A co ty jsi vůbec zač?“ zeptal se Arbogast Furie. Na ramenou a ve vlasech se mu jako krystalky ledu třpytily skleněné střípky. Když nedostal odpověď, pokrčil rameny. „K tobě se dostaneme za chvíli.“

Furia se sklonila k Finnianově uchu. „Znáš ho?“

Finnian měl oči podlité krví, ale už i před Arbogastovým útokem vypadal příšerně, poté co strávil měsíce v Mardukově pevnosti. „Nejvyšší agent Akademie... Prý má zvláštní důvěru rodu Cantosů... Zabil mi přátele...“

„Teroristy,“ namítl Arbogast, kterému tiché šuškáni neuniklo. Stál netečně mezi všemi těmi mrtvými muži z Mardukovy bandy a zdálo se, že si nedělá nejmenší starost, jestli mu do zad nevpadnou další. Možná že opravdu zabil všechny, kteří se v základně šéfa podsvětí nacházeli.

Zvláštní důvěru rodu Cantosů. Cantosové byli nejsilnější ze tří dynastií, které vedly Adamitskou akademii. Dvě další, dynastie Nebeských a Lohenmutů, měly v Radě Tří rodů rovnocenný hlas, ale byli to především Cantosové, kteří už léta ovládali dění v Akademii. Jejich jediná dcera, Livia Cantosová, působila jako hlásná trouba Rady. Její krásná tvář byla nejspíš nejzrádnější z masek, pod kterými Akademie skrývala svou chladnokrevnost.

Že má Atticus Arbogast ke Třem rodům obzvlášť blízko, nebylo vzhledem k jeho blahosklonnému vystupování žádné překvapení. Ale Furií mátl něco jiného.

„Všichni tihle muži,“ řekla a ukázala na mrtvé, „byli Mardukovi lidé. Říká se, že má Akademii v hrsti, protože vlastní mapu Sanktuaria. Co se stane, až tohle všechno uvidí?“

Zdálo se, že to Arbogasta upřímně pobavilo. „Skutečná mapa Sanktuaria tu nikdy nebyla,“ odpověděl samolibě. „Je to celé jen fáma, kterou jsme vypustili pro vás. Marduk to s námi hrál nanejvýš ochotně. Na oplátku mu odteď zcela přenecháme ghetto. Přiznávám se, že jsem ho nechal trochu tápat ohledně toho, jak jste silní, protože jsem nechtěl, aby to přehnal s preventivními opatřeními. Bude si muset najít pár nových lichvářů, ale myslím, že to přežije.“

„Ta mapa uvnitř není pravá?“ vypravila ze sebe Isis. „To není možné! Naše zdroje...“

„To jsi vážně zapomněla, jak je snadné zmanipulovat ostatní?“ skočil jí Arbogast do řeči. „Nechat je věřit věcem, které se píšou v knihách

nebo které jim namluvíme? Věděli jsme, že se tu dřív nebo později objevíte, když o mapě šikovně vypustíme pár informací.“

Finnian vypadal, jako by ještě pořád měl kolem krku neviditelnou smyčku. Tři měsíce, pomyslela si Furia. Prošel si tříměsíčním peklem úplně zbytečně. A jediným výsledkem je, že je teď Arbogast všechny zabije.

Po Finnianově tváři se mihl výraz, který Furií připadal skoro jako úsměv. Pak si všimla, že se nedívá ani na ni, ani na Arbogasta. Místo toho upíral pohled na něco, co se nacházelo za bránou v prostředním sále, za zády Isisina učitele a vším tím krveprolitím.

„Ne!“ šeptl, když se tam chtěla podívat. Ruku varovně položil na její.

Arbogast se opět otočil k Isis. „Byla jsi moje oblíbenkyně. Ale podvedla jsi mě a zradila a za to bych tě měl zničit. Ale nepřišel jsem s tebou bojovat. Potřebuju tvou pomoc, Isis, to je jediný důvod, proč jsem tady. Něco se...“

Jeho slova přehlušil hlasitý a divoký křik a pak se od stropu vrhly na Arbogasta dvě postavy.

Dvě rozzlobené holky na bookboardech.